

An aerial photograph of a wide river with a dam in the background and a bridge in the foreground. The water is turbulent, creating white rapids. The sky is overcast and grey. The text is centered in the middle of the image.

chị! sao không thể
yêu em

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 1

Chị sinh ra và lớn lên trong gia đình nghèo khó, cha mẹ chị qua đời khi chị 15 tuổi, chị sống với bà ngoại, chưa học hết lớp 12 chị đã phải nghỉ học để phụ Bà bán bún kiếm tiền sinh sống. 22 tuổi chị theo chồng là người cùng xã.

Chồng chị con nhà khá giả nên không tu chí làm ăn mà chỉ rượu chè, chơi bời cùng bạn bè. Mẹ chồng Chị thấy thế mới cưới chị về để mong trời buộc Anh. Nhưng Anh chứng nào tật nấy, ăn chơi lêu lổng và cặp kè với nhiều cô gái, nhiều lần chị khuyên nhủ nhưng Anh chẳng những không nghe mà còn ra tay đánh đập Chị.

Anh cặp kè với cô gái bán cafe và có thai hơn 3 tháng. Anh đòi li dị, Chị vô cùng đau khổ nhưng biết làm sao khi 4 năm chung sống chị lại chẳng có lần mang thai. Tuy vậy, chị nhất quyết không li hôn mặc cho anh chửi mắng đánh đập. Rồi 1 chiều cuối tuần, Anh vui vẻ về nhà sau 5 ngày đi Phú Quốc du lịch cùng bạn gái. Anh về cùng 1 người đàn ông và giới thiệu là bạn.

Anh nói chị chuẩn bị ít thức ăn để anh tiếp bạn anh. Sau đó kêu chị ra ngồi và uống cùng bạn anh 1 ly bia. Chị chỉ nhớ rằng sau khi uống ly bia đó chị đã ngủ 1 giấc thật ngon lành, lơ mơ sáng chị nghe tiếng ồn ào la lối của chồng và tỉnh dậy, người chị như cứng lại khi trên người không 1 mảnh vải và kế bên là người đàn ông bạn của chồng chị.

Cả đất trời như sụp đổ, chị chẳng còn biết gì ngoài việc quỳ lạy van xin và phân minh, nhưng chồng chị nhất quyết không nghe và cho chị 1 trận đòn như tử. Rồi mọi chuyện xảy ra như được sắp sẵn, chồng chị nhất quyết li hôn, mẹ chồng dù rất thương chị nhưng cũng không giúp được. Bà thừa biết đó là màn kịch con trai bà dựng lên nhằm bỏ vợ và rước cô tình

nhân về sống cùng, nhưng mọi chuyện diễn ra đúng ý anh, chị li hôn, xấu hổ tủi nhục vì mang tiếng ngoại tình, chị bỏ xứ ra đi.

Chị cũng muốn về ở với bà ngoại nhưng bà không chấp nhận đưa cháu làm xấu hổ họ hàng. Chị lên Sài Gòn kiếm sống, từ bỏ mảnh đất Cà Mau yêu thương nơi bao đau khổ cuộc đời chị phải chịu. Nhưng Chị phải làm gì khi tiền không có, học vấn cũng không. Cuộc đời chị sẽ ra sao?

Chị đặt chân lên thành phố mà chẳng biết phải làm gì, bởi trong lòng Chị giờ là sự oán giận đối với bản thân và căm ghét sự ngu dốt của bản thân. Chị thuê một căn phòng nhỏ và xin phụ bán cơm gạo nơi chị ở. Chị phải dậy lúc 4h30 để phụ đến 22h đêm với tiền công 3 triệu/tháng, bà chủ là người khó tính, nóng nảy và rất ghen tuông. Chị làm được 7 tháng thì bà chủ cho chị nghỉ vì sợ chị quyến rũ chồng bà.

Chị lang thang tìm việc làm và xin vào rửa chén cho 1 nhà hàng lớn tại trung tâm thành phố, bà chủ là người hiền lành, thương người, bà hay đi làm từ thiện, đi chùa và hay giúp đỡ người gặp khó khăn. sau khi nghe được hoàn cảnh của chị bà càng thương hơn vì ngày xưa bà cũng đã từng bị chồng xưa đuổi và ngoại tình như chị bây giờ. Công sống của chị cứ trôi qua như thế lặng lẽ và nhạt nhẽo. ngày đi làm tối đến chị thu mình trong 4 bức tường nhỏ nhớ về những cay đắng ngày xưa và r ã khóc, khóc thật nhiều như để trôi bớt đi nhưng uất ức mà chị phải gánh chịu. 1 năm trôi qua bà chủ gọi chị lại và nói:

Cô thấy con giỏi giang và hiền lành. cô thương con lắm

Con có muốn về làm tại nhà cô không?

Dạ?

Con về làm phụ việc nhà cho con trai cô đi, Nó có nhà riêng đi làm về không người chăm sóc và trông coi nhà cửa con giúp cô nha.

Dạ, con cảm ơn cô vì đã thương và tin tưởng con

Thằng con trai cô nó hay nóng tính và cầu toàn. con cố gắng nhé.

Dạ!

Bà chủ đưa chị đến căn nhà nơi con trai bà sinh sống, căn biệt thự sang trọng với tiện nghi đầy đủ và hiện đại.

Thằng Quân đi làm rồi, từ giờ con ở đây.

Nó nhỏ hơn con 3 tuổi con cứ xem như em trai mình nhé, ngoài vườn cây cối thì có người chăm sóc rồi con chỉ trông coi nhà cửa và cơm nước cho em nó thôi. Nó kén ăn lắm, mà tính tình trẻ con nữa, con cố chịu nha.

Dạ!

Thôi cô phải đi công việc rồi con nghỉ ngơi và nấu cơm trưa Quân nó về ăn nhé

Dạ, cô về ạ

Ừ con ra khóa cổng cho cô đi

Cô Phụng (tên bà chủ) đi rồi Chị mới dám nhìn thật kĩ ngôi nhà, thật rộng rãi quá, nhà rộng rãi quá mà chỉ có 3 người sinh sống (cậu chủ, chị, và người làm vườn), không gian rộng quá khiến lòng chỉ tự nhiên cảm thấy cái gì đó miên man và lạnh lẽo. Chị quét dọn sơ qua vì nhà đã sạch sẽ từ trước rồi. Nhìn qua trong tủ lạnh có đồ ăn, Chị xào cho cậu chủ ít thịt bò và chiên miếng thịt vì là ngày đầu nên chị cũng chẳng biết được Quân thích ăn gì.

Chị xong việc lúc 10h30, ngồi đợi 1 lát thì Quân về,

Chào cậu, tôi là Loan, cô Phụng nói tôi đến đây giúp việc nhà cho cậu

.....

Từ nay cậu cần gì thì cứ sai tôi làm.

.....

Cậu thích ăn gì hay uống gì thì dặn để tôi biết tôi làm cho cậu.

.....

Vẫn im lặng, “đây sẽ là người khó hầu hạ đây” – chị nghĩ thầm trong bụng

“Chị bao nhiêu tuổi?” Quân hỏi

Dạ 29 tuổi

Lớn hơn tôi 3 tuổi, chị giúp việc nhà ở đâu chưa? bao lâu rồi

Dạ tôi chưa giúp việc nhà nhưng tôi phụ ở nhà hàng bà chủ được hơn 1 năm rồi, Tôi có thể.....

Quân ngắt lời chị

Được rồi, Chị cứ làm theo những gì mẹ tôi dặn là được rồi

À mà chị nói chị tên gì

Dạ tôi tên Loan

Chị biết sẽ ở phòng nào chưa?

Dạ, bà nói để cậu tự sắp xếp ạ!

Lầu 1 là của tôi, còn lại mấy phòng trên lầu 2, lầu 3 chị muốn ở phòng nào cũng được. À quên, trên lầu 3 có 1 phòng chú làm vườn ở đó, chị tự chọn đi, phòng nào cũng được không cần phải hỏi ý tôi

Dạ. Chị trả lời lí nhí vì biết rằng chị sắp ở cùng 1 người rất ư là khó khăn, Chị cảm giác rằng đây là 1 người lạnh lùng khó chịu.

.....

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 2

Chị chọn cho mình 1 căn phòng trên lầu 2, căn phòng rộng hơn căn nhà trọ mà chị ở trước đây, chị cảm thấy thoải mái hơn, chị mong rằng mọi việc từ đây với chị sẽ tốt đẹp hơn.

Đang thu xếp quần áo thì chị nghe tiếng Quân gọi: "Chị Loan pha cho tôi ly cafe."

Chị lật đật chạy xuống pha cho Quân ly cafe, Quân uống 1 ngụm và nhăn mặt:

"Ngọt quá, tôi không uống cafe có đường chị pha ly khác đi. Chị lại phải chạy đi lấy 1 ly cafe không đường khác, lần này Quân cũng hớp 1 miếng và hỏi. Chị không biết pha cafe đúng không?"

"Dạ???"

"Loãng quá, mai một pha đậm 1 tý, không cần phải tiết kiệm dùm tôi"

"À, dạ"

Hôm sao Chị dậy thật sớm để nấu bữa sáng cho Quân, Qua lời kê của mẹ Quân thì anh đang làm giám đốc của 1 khách sạn 5 sao do gia đình anh làm chủ.

Quân chuẩn bị đi làm lúc 7h, thấy Anh từ trên lầu bước xuống Chị chạy lại và nói

"Tôi có pha sữa và nấu bữa sáng cho cậu, cậu ăn đi, tôi đi quét dọn phòng cho cậu, rồi sẽ ra dọn dẹp sau. Dọn dẹp phòng xong chị xuống bếp thấy thức ăn vẫn còn nguyên, Quân chỉ uống sữa và đi làm."

Nhà Quân cách khách sạn Quân làm việc khoảng 8 cây số nên trưa nào Anh cũng về nhà ăn cơm, Tối đến thì hơn 19h Cậu mới về đến nhà. Đã 2 tháng trôi qua Chị cứ nấu thức ăn, dọn dẹp nhà cửa, riêng Quân thì chưa bao giờ hỏi han về công việc hay cuộc sống của Chị. Quân tiết kiệm với Chị từng lời nói, chỉ khi nào cần thiết lắm thì mới bảo chị làm, Anh đi làm về là ở hẳn trong phòng. Có nhiều lúc chị cảm thấy ấy náy không biết có phải chị đã làm không tốt việc của mình, hay chị đã làm gì đó khiến Quân không hài lòng. Chị có cảm giác Quân là người lạnh lùng khó hiểu.

Hôm nay Chị quyết định hỏi rõ xem Quân có điểm nào không vừa ý về chị để chị sửa chữa bởi chị không muốn phụ lòng Bà Phụng đã thương yêu chị. Như mọi ngày ăn cơm xong Quân ra phòng khách đọc sách. Chị bước đến và nói Cậu Quân...tôiiiii

Giọng chị tự nhiên lắp bắp, chị cảm giác mình đang run, vì Quân là người lạnh lùng hay vì 1 lý do nào đó chị cũng không hiểu nổi. Chị có chuyện muốn nói sao?

Vâng, chị nói đi

Cậu thấy tôi làm không tốt việc ở đây sao?

.....

Cậu không hài lòng tôi ở điểm nào?

.....

Cậu nói đi tôi sẽ sửa

Chị thấy chị làm tốt việc của mình chưa? Quân hỏi chị mà mắt không hề rời quyển sách

Tôi cố gắng làm tất cả mọi việc rồi

Vậy là được rồi, sao còn hỏi tôi làm gì

Tại Tôi thấy có vẻ như cậu không được hài lòng lắm

Tôi bình thường mà, chị cứ làm việc của mình không cần để ý đến tôi đâu

Quân đứng dậy lên lầu và nói vọng xuống. “Tôi không có thói quen ăn sáng sau này chị không cần làm bữa sáng cho tôi”.

“Trời vậy từ hôm đó tới nay không nói làm sáng nào cũng phải nấu hết”. Chị nghĩ bụng:

Thời gian trôi qua mọi việc trở nên dễ dàng với chị hơn, chị dường như đã quen với cái tính tình trầm lặng của Quân, Thịnh Thoảng chị cũng hay hỏi han Quân về công việc của cậu, nhưng đó chỉ là cách để chị phá bỏ không khí nặng nề trong căn nhà rộng rãi này thôi, nhưng tuyệt nhiên Quân chưa hỏi về gia đình hay cuộc sống của chị.

Đang quét dọn trên lầu bỗng chị nghe tiếng Quân gọi:

Chị Loan ơi mang cho em 2 ly cafe

Chị vội vàng chạy xuống và khựng lại. Quân đang có khách, 1 cô gái trẻ tuổi Quân, cô ấy thật xinh đẹp. Chị đi thẳng xuống bếp, 2 người nói chuyện thật rôm rả, Chị nghe tiếng Quân thật lớn, chị chưa bao giờ thấy Quân sôi nổi như vậy, Chị mang cafe lên Quân đang cười, lần đầu tiên chị thấy Quân cười, nụ cười thật đẹp, nó khác hẳn với gương mặt đăm đăm mà hằng ngày chị vẫn thấy, nụ cười đó nhìn thấy chị thì tắt hẳn. Quân giới thiệu: Đây là Thúy bạn em

Dạ, Chào Cô

Còn đây là Chị Loan

Chào chị, Chị làm ở đây bao lâu rồi

Dạ cũng gần 1 năm rồi

À, anh Quân nói chị nấu ăn ngon lắm

Dạ, À? chị hơi ngạc nhiên, bởi chưa bao giờ chị quân khen chị nấu ăn ngon

Chị cứ làm việc của mình đi. Quân nói

Chị lên lầu và tiếp tục việc quét dọn của mình.Đột nhiên chị nghĩ đến Quân và nhớ đến nụ cười của cậu, Chị nghĩ Quân là người không biết cười, bởi suốt thời gian chị ở đây có khi nào cậu ấy cười với chị đâu, gương mặt lúc nào cũng tỏ ra khó chịu,không ngờ cậu lại có thể cười nói vui vẻ như vậy, đột nhiên tim Chị đập mạnh chị cũng không biết tại sao,chỉ biết rằng Chị rất thích nét mặt của Quân khi cười,nó có gì đó khiến chị cảm thấy vui, Chị nghĩ và cười th ần. nhưng có bao giờ cậu ấy cười với chị đâu, có lẽ vì chị là người giúp việc nên cậu không cần phải làm vậy, nghĩ đến đây đột nhiên chị cảm thấy hơi buồn

Trưa đến Chị dọn cơm cho Quân và bắt chuyện:

Cô Thúy đẹp quá cậu hén

Ừm

Chắc nhà cô giàu lắm hả cậu

Ừm

Cậu và cô ấy là bạn thân lắm phải không

Là bạn và cũng là đối tác của công ty

À, thấy 2 người rất thân nhau

Chị cứ nói thế này làm sao tôi ăn cơm được. Quân tỏ ra khó chịu

Vâng, tôi xin lỗi, cậu ăn cơm đi

.....

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 3

Quân đi Vũng Tàu công tác 4 ngày, căn nhà trước giờ đã rộng nay càng trở nên trống trải hơn, không có Quân ở nhà chị cảm thấy thiếu một cái gì đó, chị cứ đi ra đi vào không biết mình đang làm gì và phải làm gì, càng không biết tại sao mình lại như vậy.

reng reng reng...

Chuông điện thoại reo khiến chị giật mình:

Dạ, alo

Tôi đây.

Là giọng của Quân, tim chị đập liên hồi, giọng chị như run lên. Dạ, Cậuuu Quânnn hả?

Ừm, Tôi đây giọng chị sao vậy?

À, không..tôiii..có việc gì hả cậu?

Không, tôi gọi về kiểm tra xem không có tôi ở nhà chị có siêng năng làm việc không, có quét dọn phòng tôi sạch sẽ không hay là trốn ra ngoài đi chơi

Không, tôi ở nhà mà, tôi quét dọn sạch sẽ hết rồi cậu yên tâm

Không cần khẩn trương như thế, tôi chỉ đùa thôi

Đùa hả, có bao giờ cậu nói đùa với tôi đâu nên tôi tưởng thiệt

Vậy sao?

Đúng rồi cậu lúc nào cũng khó đăm đăm như một ông chủ khó tính, không hiểu sao hôm nay chị lại dám nói ra những lời này, thường ngày chị cần cái chau may của Quân thôi chị cũng sợ chết khiếp

hahahaha.. Quân cười lớn

Tim Chị đập mạnh vô cùng khi nghe tiếng cười của Quân, đây là lần đầu Quân cười với chị

Trong lòng chị tôi ác vậy sao??

Dạ không, tôi xin lỗi

Thôi được rồi, tối nay tôi sẽ về

Thật hả cậu? chị thấy mừng vô cùng

Nhưng có lẽ khuya lắm chị cứ ngủ, không cần đợi cửa, khi nào về đến nhà tôi sẽ gọi

Vâng

Thôi nhé, tôi chuẩn bị họp rồi.

Quân gác máy, trong lòng chị vui mừng, một cảm giác thật khó tả, nó khiến chị nôn nao vô cùng

7h, 9h,.....đã hơn 12h khuya rồi mà vẫn chưa thấy Quân về, chị cứ đi đi lại lại trong nhà

1h sáng Quân về đến nhà, chị chạy ra đón như người vợ đón chồng về

Cậu về trễ qua, mệt không? có đói không tôi nấu gì cho cậu ăn nhé

Tôi ăn cơm với khách xong là về thẳng nhà luôn mệt quá!

Mà chị đợi tôi hả, tôi nói khuya lắm không cần đợi

À, không! tôi định đi ngủ rồi mà nằm hoài không ngủ được

Vậy mà tôi cứ tưởng chị cố tình đợi tôi chứ

À!

[su_posts id="3345" tax_term="1" tax_operator="0" order="desc"]

Thôi khuya rồi, chị đi ngủ đi, tôi cũng tắm và ngủ đây, mệt quá rồi.

Để tôi xách đồ lên lầu cho cậu

Tôi có mua quà cho chị đó, nhưng để sáng tôi lấy ra, giờ tôi mệt quá, chị cũng đi ngủ đi

Vâng!

Cuối tuần Quân đưa cho chị gói quà. Chị vui lắm vì từ lâu lắm rồi chị không được ai tặng quà.

Hôm đi công tác về nói mua quà cho chị mà lu bu quá nên tôi quên. Chị xem đi. Quân tặng chị chiếc áo đầm màu xanh, nó đơn giản nhưng rất đẹp.

Cám ơn cậu!

Chị thử xem có vừa không, tôi nhờ mấy chị ở công ty mua dùm, gấp quá tôi không biết mua gì làm quà, cũng không biết mua cái này làm nữa, nhưng thôi chị cứ để đó, khi nào có dịp thì mặc.

Dù sao cũng cảm ơn cậu!

Ừm, tôi mua vì không muốn mình mang tiếng là ông chủ khó tính

Sao? chị hơi bất ngờ. Cậu còn nhớ câu nói đó sao

Tôi thù dai lắm đó

Chị cảm thấy hơi lúng túng

Tôi lờ lờ thôi mà

Chị sợ tôi hả. Quân vừa nói vừa nghiêng người cười va nhìn chị

Không, tôiiii...

Chị quay mặt đi chỗ khác như để tránh ánh mắt và nụ cười của Quân. Tim chị đập liên hồi, lại cười nửa miệng, sao dạo này cậu ta hay cười thế nhỉ. mỗi lần nhìn thấy Quân cười tim chị như muốn nổ tung. chị cũng không hiểu tại sao lại như thế

Tôi...tôi đi nấu cơm, khi nào xong tôi gọi cậu

.....

Cậu Quân ơi xuống ăn cơm!!

Chị gọi nhưng không thấy Quân trả lời, có lẽ Quân trên phòng, chị định chạy lên kêu thì thấy Quân đang nằm ngủ trên sofa phòng khách. Chị gọi khe khẽ

Cậu Quân ơi dậy ăn cơm

Quân vẫn ngủ. chị nhìn Quân, nhìn dáng người đang ngủ của cậu ấy, Giờ chị mới có cơ hội nhìn kĩ Quân, bởi từ trước đến giờ chị chưa bao giờ dám nhìn thẳng cậu ấy. Đôi mắt nhắm với hàng mi dài, mũi cao. "Cậu ấy đẹp thật" Chị thầm nghĩ, Bất chợt đôi tay chị muốn sờ vào mặt Quân. nhưng rồi chị bỗng giật mình. Chị không hiểu tại sao mình lại có ý nghĩ điên khùng như vậy "mình đang làm gì thế này. Mình điên rồi" Chị đi thật nhanh lên phòng mình, tim chị như ngừng đập, chị chỉ muốn đi thật nhanh và đánh tan những suy nghĩ của mình, một suy nghĩ mà chính bản thân chị cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Quân mở mắt, cậu đã tỉnh giấc, có lẽ Quân đã thức khi nghe tiếng gọi của chị. Quân nhìn theo chị và cười.

Đạo này Quân có vẻ thay đổi nhiều, cậu hay cười hay nói hơn, nhiều lúc cậu còn đùa với chị.

Sao đạo này nhìn Chị dễ thương vậy, đang yêu ai sao? cậu nói ấy làm chị bối rối vô cùng.

Cả tháng nay không đêm nào chị được ngon giấc, hình ảnh và từng lời nói cử chỉ của Quân ngày càng in sâu vào lòng chị. Chị cảm thấy thật tội tệ.

.....

Cuối tuần Chị đang loay hoay dọn dẹp thì Thúy đến. Cô ấy lúc nào cũng xinh đẹp, trông Thúy và Quân rất xứng đôi, càng nghĩ chị càng buồn.

Chị khỏe không?

Cám ơn cô.

Quay sang Quân, Thúy nói: Hôm nay mình đi xem phim đi anh.

Cũng được, tùy em thôi. Để anh lên phòng thay đồ, mình bàn chút việc sau đó đi luôn.

-Dạ! Thúy nói với chị: Chị ơi hôm nay không cần nấu cơm nha, tụi em sẽ đi ăn ở ngoài, Chị pha cho em ly nước cam luôn nhé.

-Vâng.

Nghe sao giống Thúy là bà chủ của chị quá, thật là bực bội. Họ cùng nhau bàn công việc, còn chị thì mượn cớ dọn dẹp mà đi tới đi lui phòng khách như thể theo dõi xem họ đang làm gì, đến trưa thì họ cũng bàn xong việc.

-Em mệt không? Quân hỏi Thúy.

-Em hơi đói mình ra ngoài kiếm gì ăn đi anh.

,

-Úm

Họ đi r ấ còn chị một mình trong căn nhà, Chị lại nhốt mình trong phòng và chị suy nghĩ, liệu chị có thể chịu đựng được bao lâu, cái thứ tình cảm mà chị đang giấu trong lòng ngày n ều hơn, sau này khi Thúy về làm vợ Quân thì Chị sẽ như thế nào, có lẽ khi đó chị sẽ không ở đây nữa, Chị biết thân phận mình, l ần đầu tiên trong đời chị cảm thấy tủi thân, tại sao chị sinh ra không được một số phận tốt đẹp hơn, sao chị không được yêu như người ta, hay nói đúng hơn sao trời lại sắp đặt cho chị phải chịu bao nhiêu là khổ sở, sao chị lại rơi vào thứ tình yêu không lối thoát như vậy, sao lại là Quân mà không phải là một ai khác, nếu là người khác có lẽ chị còn một chút hi vọng.

Đằng này Quân là một người giàu có, trẻ hơn chị mọi thứ của Quân đi ều hoàn hảo, còn chị là một con số 0 tròn trĩnh, hay là chị xin nghỉ việc? nếu thế chị sẽ không thể nhìn thấy Quân nữa, chỉ đến đây thôi là nước mắt chị lại trào ra, bao nhiêu câu hỏi đặt ra trong lòng chị, và r ấ chị phải chấp nhận, đó là số phận là con đường mà chị phải đi, dù là khó khăn hay đau khổ, giờ chỉ cần được nhìn thấy Quân mỗi ngày là đủ lắm r ấ, chị sẽ dần lòng lại, sẽ cố chịu đựng đến khi nào chị không còn sức lực nữa thì thôi.

8h tối Quân về đến nhà, Chị mở cửa và đi thẳng lên l ầu.

-Chị không dọn cơm sao, tôi đói quá.

-Hôm nay tôi đâu có nấu cơm.

-Sao vậy? chị bệnh hả, có sốt không đưa tôi coi. Quân vừa nói vừa tiến về phía chị và đưa tay lên sờ trán, chị gạt tay.

-Tôi không sao, không bệnh hoạn gì hết.

-Vậy sao không nấu cơm, chị làm biếng hả?

-Lúc sáng cô Thúy nói hôm nay không cần nấu cơm, cậu và cô ấy ăn ở ngoài.

-Thúy là chủ hay tôi là chủ của chị.

-Thì cũng vậy thôi,cô ấy là bạn gái cậu thì sau này sẽ là vợ,là chủ của tôi, chị cảm thấy khó chịu.

-Vậy sao? chị nghĩ vậy sao? chúng tôi xứng đôi không?

-Xứng, rất xứng đôi! Chị nói mà lòng cảm thấy đau vô cùng.

-Không nói nữa, nấu mì đi tôi đói r ồi. Quân gần giọng.

-Sao cậu không ăn với cô Thúy r ồi hả v ề

-L ần sao tôi sẽ ăn.Chị hay quá r ồi, dạo này chị biết nói tay đôi với tôi nữa.

Chị cảm thấy bực bội vô cùng mỗi khi nhắc đến Thúy.

-Sau này cậu cưới vợ r ồi kêu cô ấy nấu cho cậu ăn.

Chị xuống bếp, Quân nhìn theo và cười nhẹ, Cậu thở thở 1 mình “chị ơi, chị đang ghen sao”??

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 4

Quân nói vọng theo như thể đang trêu chọc chị “tôi không muốn vợ tôi phải cực, chị vậy chị sẽ là người nấu cho tôi mỗi khi tôi đói”.

Chị! chiều nay nhà có khách nhé!

-Cô Thúy hả?

-Chị có vẻ thích cô ấy quá hả, được rồi để lát tôi gọi cô ấy!

-Không phải cô Thúy vậy thì ai cậu, cần chuẩn bị những gì để tôi biết mà làm.

Chị vui trong lòng, ai cũng được miễn sao không phải là Thúy là được

-Đơn giản thôi, mấy người ở công ty ấy mà, có một số việc cần bàn nhưng tôi thấy hơi mệt nên kêu họ qua đây. Chị xào món gì đó, nấu thêm cái lẩu là được.

-Vâng!

Mà này, Chị lấy cho tôi viên thuốc đau đầu đi.

-Cậu, không khỏe hả? hay để tôi chạy ra kia mua thuốc cho cậu. Chị lo lắng.

-Không cần đâu, đem cho tôi viên panadol là được rồi.

Chị đi lấy viên thuốc và đưa cho Quân uống.

-Cậu ăn cháo không, tui nấu cháo cho cậu ăn.

-Tôi đau đầu vì chị ồn ào quá đó. có gì đâu, chị đi làm chuyện của mình đi.

Chiều đến có 4 người thanh niên và 1 cô gái đến.

-Chào Chị

-Cô cậu ng ỡ chơi nha, cậu Quân xuống li ền.

Vừa lúc đó Quân từ trên lầu đi xuống.

-Chào sếp

-Ng ỡ đi,Chị ơi cho em mấy ly nước.

-Vâng!

-Nhà sếp đẹp quá!

-Chị Thúy không đến hả sếp?

-Cô ấy có hẹn với khách hàng r ỡ. Chúng ta bắt đầu thôi.

Họ làm đến gần 8h là xong.

-Chị ơi chuẩn bị xong chưa?

-Vâng xong r ỡ,tôi đang dọn ra bàn nè. ở dưới bếp chị vẫn nghe rõ tiếng họ trò chuyện.

-Chị giúp việc hả sếp

-Ừm

-Trông chị ấy cũng còn trẻ!

-Hơn tôi 3 tuổi.

-Hèn gì,nhìn kĩ cũng đẹp.

-Bình thường thôi. Quân trả lời.

[su_posts id="3499" tax_term="1" tax_operator="0" order="desc"]

-Với sếp bình thường là đúng rồi, đẹp như chị Thúy mà còn phải xiêu lòng vì sếp mà.

-Sếp định khi nào cưới. Sếp mà ở vậy hoài chị ấy đau tim chết.

-Sếp và chị Thúy quen lâu rồi, cưới đi sếp.

Chị đang múc lẩu ra nồi nhưng mãi để ý chuyện của Thúy và Quân mà nước đang sôi chị đổ vào tay lúc nào không hay, đau quá, nhưng chị không để ý mà chị lắng tai nghe câu chuyện của họ.

-Ai nói tôi và Thúy quen nhau, chúng tôi chỉ là bạn thân thôi, không có gì hết.

Phuuuu. Chị như trút hết được gánh nặng bấy lâu nay, thì ra họ chỉ là bạn, chị mỉm cười một mình như thể đang hi vọng một điều gì đó.

-Woa,có thiệt không Sếp?

-Mấy người nhiều chuyện quá, đi ăn đi kìa.

Chị dọn tất cả ra bàn, giờ mới thấy tay mình đau, tay chị đỏ lên hết.

-Xong hết rồi Cậu Quân ơi, mọi người ăn đi.

Chị giấu tay mình đi và vội vã lên phòng,nó đau hơn chị nghĩ, nhưng không sao bởi trong lòng chị đang có cái gì đó vui lắm, nó làm chị cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

Hơn 9h mọi người về hết rồi, chị xuống dọn dẹp.

-Chị pha cho tôi ly cafe, tối nay tôi phải thức khuya, còn nhiều việc phải làm lắm.

-Không phải cậu nói mệt sao, thức khuya co nổi không, hay cậu để sáng hãy làm.

-Không được sáng mai.....Chưa nói dứt câu Quân chụp lấy tay chị, khiến chị giật mình.

-Tay chị sao đỏ hết vậy, phỏng hả, bị h ỏi nào, vừa nói Quân vừa lôi chị đến tủ y tế.

-Tôi không sao!

-Sút thuốc chưa?

-Tôi sút kem đánh răng r ồi.

-Để tôi sút thuốc cho chị,đầu óc chị để đâu mà phỏng như vậy, riết r ồi chị ngày càng hậu đậu.

Quân nói như mắng chị, nhưng chị cảm thấy vui vô cùng, từng lời nói có gì đó ấm áp, nhẹ nhàng.

-Tôi đang mệt mà chị còn làm tôi lo lắng,thật không hiểu nổi tôi phải làm gì với người đảng trí như chị nữa.

-Cậu lo cho tôi sao?

-Tôi lo vì hôm nay chỉ có mấy người ăn mà chị còn bị như vậy, mai một có nhiều khách hơn chắc chị phỏng cả người quá.lúc đó tôi phải vô bệnh viện thăm chị.

-Tôi đâu có tệ vậy,chẳng qua hôm nay sơ ý thôi mà,cậu nói quá r ồi

Quân đứng lên chỉ vào trán chị.

-Thôi đi ngủ đi bà chị, tôi mệt với bà chị lắm r ồi.

-Nhưng tôi còn phải dọn dẹp,rửa chén bát nữa.

-Để đó đi mai làm, giờ tay chị đang đau sao làm được, nghe lời tôi đi!

Chị lên phòng ngủ, lâu lắm rồi chị mới có giấc ngủ ngon thế này, mọi chuyện không biết sẽ ra sao chỉ biết rằng chị đang vui và muốn quên đi mọi thứ, chỉ vậy thôi.

.....

Bà Phụng đến thăm Quân, Bà rất ít khi ghé nhà Quân, vì cuối tuần nếu không có việc bận thì Quân về nhà mẹ.

-Dạ này con khỏe không?

-Dạ con khỏe cô ơi, cô cũng khỏe hả cô!

-Ừm, cô khỏe, thằng Quân đâu con?

-Dạ cậu Quân ở trên phòng.

-Con chạy lên kêu nó xuống cho cô.

-Sao hôm mẹ ghé đây, mai con về rồi mà.

-Mẹ đi công việc gần đây, sẵn tiện ghé qua.

-Mẹ ở đây ăn cơm luôn với con.

-Không, lát mẹ có hẹn rồi. dạ này con có hay gặp con Thúy không?

-Dạ có, có gì không mẹ?

-Cũng gần 2 tháng rồi mẹ không gặp nó nên hỏi vậy mà. Hai đứa sao rồi?

-Dạ cũng bình thường.

-Có dự định gì không con?

-Dự định gì mẹ, mẹ biết tụi con chỉ là bạn thôi mà.

-Ừ thì là bạn nhưng lâu ngày cũng phải có tình cảm chứ con, vả lại con cũng biết Thúy nó thương con mà.

-Thúy là người con rất thích nhưng không phải là tình yêu nam nữ mẹ à!

-Ai con cũng nói không phải tình yêu thì bao giờ mẹ mới có dâu đây, gần 30 tuổi rồi. hay mẹ kiếm người làm mai cho con hả?

-Con có người rồi, đang tìm hiểu, mẹ chờ đi.

-Ai vậy, ở đâu?

-Mẹ nói có hẹn với người ta mà, mẹ đi đi không thôi trễ bây giờ, Con cũng có hẹn với khách nữa.

-Chuyện này mai về nhà nói tiếp, giờ mẹ đi đây!

Bà Phụng đi xuống bếp nói nhỏ vào tai chị:

-Nó nói có người yêu rồi, con để ý dùm cô nhé, có gì điện thoại cho cô.

-DẠ. Chị thấy trong lòng buồn quá!

-Thôi cô về đây!

Đưa bà Phụng ra cửa chị trở vào.

-Mẹ tôi nói gì với chị vậy?

-Nói cậu có người yêu kêu tôi để ý cậu.

-Ồ trời, mẹ tôi phiền phức thiệt.

-Cậu có người yêu rồi hả?

-Đang tìm hiểu!

-À,cô ấy đẹp không,cô Thúy đẹp vậy mà cậu không chịu thì chắc cô ấy phải đẹp lắm.

-Bình thường thôi, nhưng đẹp trông mắt tôi.

-Ở thành phố luôn hả cậu, cảm giác hụt hẫng lại bao trùm lấy chị.

-Chị hỏi làm gì,định báo cáo với mẹ tôi hả?

-Không tôi chỉ hỏi vậy thôi. Chị quay mặt và bước đi như để che dấu đôi mắt buồn của chị. Quân nhìn theo chị và nghĩ “Sẽ rất khó khăn chị à”.

.....

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 5

– Không tôi chỉ hỏi vậy thôi. Chị quay mặt và bước đi như để che dấu đôi mắt buồn của chị. Quân nhìn theo chị và nghĩ “Sẽ rất khó khăn chị à”.

-Alô!

-Mẹ đây.

-Dạ.

-Sắp tới có chuyến tham quan ở Cần thơ cho nhân viên phải không con?

-Dạ phải mẹ!

-Con sắp xếp cho chị Loan đi với, tội nghiệp con nhỏ, làm ở nhà mình mấy năm trời mà chưa được đi đâu hết, tối ngày chỉ biết làm thôi, xem như cho nó thư giãn.

-Dạ được rồi mẹ, để con sắp xếp.

.....

Vậy là chị được đi du lịch cùng nhân viên của khách sạn, sáng được xem chợ nổi, thăm quan vườn du lịch, tối đến thăm quan bến Ninh Kiều, thưởng thức văn nghệ trên du thuyền, mọi người rất vui, họ cũng rất quan tâm chị. Hơn 9h mọi người trở về phòng. Một người trong nhóm bảo:

-Chị ơi, 10h mình đi bar, chị chuẩn bị nhanh rồi tập trung nha.

-Mọi người đi đi, tôi không đi đâu.

-Đi cho vui chị ơi, chị ở trong phòng làm gì, buồn lắm.

-Phải đó, chị đi đi, đừng làm mọi người mất hứng, Quân lên tiếng.

-Vâng.

10h có tiếng gõ cửa.

-Chị xong chưa? là tiếng của Quân.

-Xong rồi.

-Chị bước ra Quân bật cười.

-Chị định mặc đầm này đi nhảy sao? Cái áo đầm tôi mua lúc trước đâu, có đem theo không?

-Có

-Vậy mặc đi, nhanh lên, mọi người đang đợi kìa.

-Tôi thay liền cậu đợi tôi tí.

Chị mặc chiếc đầm xanh bước ra với vẻ ngượng ngùng, Quân nhìn chị và cười.

-Cái này có vẻ hợp với chị đó, đúng là người đẹp vì lụa mà, phải công nhận tôi có con mắt thẩm mỹ thiệt, cái áo đẹp đó.

Không biết cậu ta khen mình hay cậu ta nữa, chị nghĩ bụng, nhưng dù sao chị cũng rất vui.

[su_posts id="3732" tax_term="1" tax_operator="0" order="desc"]

Lần đầu tiên chị bước vào quán bar, tiếng nhạc sập sình, người thì nhảy nhót, người thì nhâm nhi ly rượu chai bia, một không khí ồn ào. Mọi người có lẽ ai cũng đã quen với không khí này nên họ có vẻ thoải mái vô cùng, họ rót cho chị ly rượu, chị uống vì không muốn làm mọi mất hứng, Chị không

uống được rượu nên dù chỉ nhấm một tí thôi nhưng chị cảm giác như mặt mình đang nóng bừng lên. Quân thì thỉnh thoảng quay sang nhìn chị và cười, nụ cười ấy càng làm cho gương mặt chị đỏ bừng hơn, Chị thấy hơi mệt. Quân tiến đến và hỏi

-Chị thấy sao, mệt không?

-Tôi hơi đau đầu, có lẽ tôi không quen, ở đây ồn quá.

-Để tôi đưa chị ra ngoài.

Quân đưa chị ra ngoài, họ đi dọc theo bến Ninh Kiều và dừng chân tại ghế đá, Gió dưới sông thổi nhẹ, cảm giác thật dễ chịu.

-Chị thấy đỡ hơn chưa?

-Tôi thấy thoải mái hơn rồi, có lẽ trong đó ồn quá.

-Ừm.

Nói xong họ yên lặng, không ai nói với ai 1 lời nào.

-Cậu đang nghĩ gì vậy? Chị hỏi.

-Không biết, chỉ là nghĩ về cái gì đó xa xôi thôi.

-Dạo này tôi thấy cậu không được vui.

-Vậy hả? Chị cũng thấy vậy sao?

-Tôi thấy cậu hay ra vườn ngắm một mình.

-Ừm

-Có chuyện gì hả cậu. không khí giữa 2 người đột nhiên chùng xuống

-Hay 2 người cãi nhau

-Ai?

-Cậu và bạn gái.

-Không

-Vậy thì có chuyện gì,cậu không chia sẻ với tôi được sao.

-Nói với chị thì cũng vậy thôi.Chỉ là tôi đang không biết tính thế nào,và cũng không biết sẽ đi đến đâu.

-Là sao cậu,Tôi không hiểu.

-Có lẽ sẽ rất khó mà đến được với nhau.Quân nói mà gương mặt thật đăm chiêu.nhìn Quân bu ãn lòng chị đau như cắt.

-Mẹ cậu không đồng ý sao,tôi thấy bà là người hiền lành mà cũng rất là thương cậu,chắc bà sẽ đồng ý thôi.

-Mẹ sẽ không đồng ý đâu

-Tại sao?

-Có quá nhiều cách biệt giữa tôi và cô ấy.Quân quay sang nhìn chị,đôi mắt thật bu ãn.Nhưng thôi bỏ qua chuyện đó đi,vềthôi chị,có lẽ mọi người đang tìm chúng ta đó

-Vâng.

Nhìn Quân bu ãn chị như thấy chính mình đang mang nỗi đau đó,mà cũng đúng thôi,bởi tình cảm của chị dành cho Quân cũng giống như vậy.1 thứ tình cảm chưa có bắt đầu đã có kết thúc.

Cả tuần nay Quân về rất muộn, hôm nào cũng đến tận khuya, có lẽ dạo này cậu ta bận nhiều việc,hơn 11h đêm rồi mà chưa thấy Quân về, chị cứ thấp thỏm, phải nhìn thấy cậu ấy về thì chị mới yên tâm cho được, Chị cũng không dám điện thoại mà chỉ đợi, đợi như thế thôi, có lẽ với chị đó cũng là niềm vui.

- Khuya rồi sao chị không đi ngủ.
- Tôi không ngủ được nên ngủ đây thôi.
- Đợi tôi hả?
- À, không
- Sao này không cần đợi, có gì tôi sẽ gọi.
- Cậu có muốn ăn gì không?
- Không, mà thôi đem cho tôi mấy lon bia đi
- Khuya rồi mà cậu, Mai còn phải đi làm
- Mai nghĩ, chị nói nhiều quá, giờ chị lấy hay tôi tự đi lấy
- Để tôi đi lấy. Chị đưa Quân 3 lon bia
- Trời sao có 3 lon vậy
- Nhiều thôi cậu ơi, còn nghỉ ngơi nữa
- Chị cứ đi ngủ đi
- Thôi, Tôi ngủ đây với cậu cho vui
- Vậy uống 1 lon đi
- Tôi có uống được nhiều đâu
- Thì 1 chút cũng được, uống cho vui chứ ngủ đây làm gì.

Uống được 1 lát thì Quân lên tiếng hỏi

- Chị nè, chị thấy mình có đẹp không?

Chị lắc đầu

- Ủ, Tôi cũng thấy vậy, chẳng có gì đặc biệt cả, vừa nói quân vừa cười
- Kệ tui đi cậu nhìn làm gì
- Tôi có muốn nhìn đâu
- Cậu và cô gái đó sao rồi
- Sao là sao.
- Có tiến triển gì không? Cậu có định cho bà biết không
- Biết gì? Quân cố hỏi như muốn đùa với chị
- Thì chuyện của 2 người đó
- Mẹ tôi mà biết người đó là ai chắc mẹ tôi xỉu mất
- Sao lại như vậy
- Ủ, thì là 1 cô gái xấu xí, chẳng có gì giỏi giang, không giàu có, nói chung chẳng có gì cả
- Thật sao?
- Ừm, chính tôi cũng không biết sao tôi lại thích cô ta nữa
- Cậu thích nhiều không? đột nhiên chị thấy buồn quá
- Chị hỏi làm gì, Chị muốn gặp không, Tôi giới thiệu với chị ha.
- Không, Chị trả lời thỏ thẻ
- Thôi khuya quá rồi, đi ngủ thôi.

.....

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 6

Quân có chuyến công tác Hà Nội hơn 1 tuần, nhưng dù chỉ mới 3 ngày Chị đã cảm thấy nhớ Quân vô cùng, Chị biết tình yêu của mình dành cho Quân ngày càng sâu đậm, nó khiến chị như không thể thờ nổi mỗi khi Quân có chuyến công tác xa nhà.

Hằng ngày chị đi ra đi vào và chỉ mong sao thời gian trôi qua thật nhanh, thật nhanh để chị có thể gặp Quân, nhìn Quân mỗi ngày, chị không cần biết trong lòng Quân có ai, chỉ cần được nhìn thấy Quân mỗi ngày, với chị như thế là đủ rồi. Đang ng ỡi thơ thần thì điện thoại reo. Chị vui như trẻ con được cho kẹo, là Quân gọi:

- Cậu Quân hả
- Chị đang làm gì vậy?
- Tôi xem Phim
- Sướng vậy hả? Ăn cơm chưa?
- Rồi,cậu ăn chưa?
- Chưa
- Khi nào cậu về
- Mới đi có 3 ngày mà nhớ tôi sao?
- Vì nấu cơm không ai ăn thôi. chị ngưng quá, trả lời qua loa.
- Vậy mà tôi tưởng chị nhớ tôi.

– Khi nào về vậy cậu?

– Chị đang mong tôi về sao?

– Thì cũng có.

– Nói là mong tôi về mà này giờ tôi đợi hoài không ai mở cửa.

– Cậu nói gì? chị ngạc nhiên và vui mừng tột cùng.

– Chị định không mở cửa sao, Tôi mới chân r ấ, khi đi tôi quên mang chìa khóa.

– Có thật không? Vừa nói chị chạy như bay ra cổng, đúng Quân r ấ, chị có mơ không? hay vì nhớ Quân mà chị tưởng tượng? Quân đang cười, là thật r ấ.

– Chị không mở cửa sao?

– À, vâng. chị luống cuống, mở cổng

– Tôi nghĩ cậu tu ần sao mới về

– Ừ, Sáng mai tôi bay ra

– Có việc đột xuất hả cậu

– Không, chỉ là muốn về thôi

– Cậu đi tắm đi, tôi nấu gì cho cậu ăn nha?

– Nấu cho tôi tô phở đi, tôi ăn xong tắm sau cũng được, tôi đói lắm r ấ

– Vậy cậu đợi tôi 1 lát

Nấu xong tô phở chị đem ra phòng khách cho Quân nhưng Quân đang ngủ.

Cậu Quân ơi xong rồi cậu ăn đi.

-Ừm,tôi ngủ quên mất.mệt quá

Ăn xong Quân bước ra phòng khách ngồi

-Chị à, chị ngồi đây đi.Vừa nói Quân vừa tay xuống chiếc ghế bên cạnh.chị ngoan ngoãn ngồi xuống.

[su_posts id="3813" tax_term="1" tax_operator="0" order="desc"]

Quân hạ giọng, giọng cậu thật nhẹ nhàng.

-Chị biết sao hôm nay tôi về sớm không?

Chị lắc đầu.Quân nhìn chị với đôi mắt thật buồn.

-Tôi nhớ cô ấy quá, tôi không nghĩ là mình lại nhớ cô ấy đến vậy, tôi không thể nào làm được việc gì hết, Tôi cũng không biết bản thân mình lại yêu cô ấy nhiều đến vậy, còn chị, lời nói của Quân như ngà kim đâm vào tim chị, Quân yêu cô ta nhiều bao nhiêu thì chị cũng yêu Quân bấy nhiêu, giờ chị muốn khóc quá. Chị tự nói với lòng phải mạnh mẽ, không được khóc.

-Cậu gặp cô ấy chưa?

-Rồi,vừa xuống sân bay là tôi chạy ngay đi gặp cô ấy

Quân nói tiếp

-Tôi chưa lần nào dám nói rằng mình yêu cô ấy,tôi biết là chuyện của chúng tôi sẽ không được chấp nhận,nhưng giờ không thể làm gì khác,cũng không muốn nghĩ gì hết.chỉ muốn được ở cạnh bên cô ấy mà thôi.

Chị muốn đứng dậy và chạy thật nhanh để không còn phải nghe Quân kể về cô gái ấy

Đột nhiên Quân cầm lấy tay chị và nói.

-Chị! mình yêu nhau cũng không sao, đúng không chị?

Tay chị như rụng rời nước mắt chị đang chảy xuống, Quân đang nói gì thế này, Quân nói yêu ai? là chị sao? cô gái đó là chị sao? Đùa gì vậy, làm gì có chuyện đó được. không thể nào, không thể có chuyện đó được, chị xô Quân thật mạnh và lau nước mắt thật nhanh, chị cố nghiêm giọng để lấy lại bình tĩnh.

-Cậu đang nói gì vậy? thật không thể tin được, cậu đùa hơi quá rồi đó.

-Tôi không đùa.

-Cậu mệt rồi nên không còn đủ tỉnh táo nữa, cậu đi nghỉ đi.

-Tôi rất tỉnh táo, tôi đã suy nghĩ rất nhiều mới nói ra những lời này, tôi yêu chị, không phải chị cũng yêu tôi sao? hay tôi nhầm? chị nói đi.

-Cậu biết tôi yêu cậu nên mới nói ra những lời này, cậu đang đùa giỡn với tôi sao. chị khóc, nước mắt cứ tuôn ra.

-Tôi không đùa, tôi cũng không biết tại sao mình lại như vậy, tôi yêu chị, đó là sự thật.

Chị cuối xuống ôm mặt khóc, chị khóc như 1 đứa trẻ, là sự thật, là thật sao, là chị đang ghen với chính mình sao. Quân ôm lấy chị, lau nước mắt.

-Sau này sẽ có rất nhiều khó khăn phải đối mặt, dù ra sao chị chỉ cần yêu em và tin em thôi, chị hiểu chưa.

Sáng hôm sau Quân dậy thật thật sớm để chuẩn bị cho chuyến công tác còn dang dở, chị đang chuẩn bị bữa sáng cho Quân, Quân nhìn chị cười. chị ngẩng đầu đối diện Quân.

-Cười gì vậy?

-Vì Con người xấu xí này mà tôi phải bỏ dở chuyến công tác của mình, hazzz tôi hết thời rồi.

Chị cười thật nhẹ nhàng, cái nhẹ nhàng của chị là đã trút được bao gánh nặng trong lòng bấy lâu nay.

-Chị có phước quá rồi đó.

-Ừm. chị gật đầu.

-Thôi, đừng giởn nữa, cậu nhanh lên kéo trề.

-Sáng nay có cuộc họp quan trọng, vì ai mà tôi mất nhiều thời gian vậy chứ, thật không hiểu nổi.

Ăn xong Quân nắm tay và nói.

-Tôi sẽ rất nhớ chị.

-Chị gật đầu Quân đi rồi chị cảm thấy trống vắng quá, nhưng chị thật không ngờ rằng mình còn có thể có được cảm giác hạnh phúc như vậy, Cảm giác được yêu và có thể yêu là như vậy sao?

-Alô

-Là tôi đây

-Có mệt không?

-Ừm, chị đang làm gì?

-Tôi dọn dẹp thôi

-Tôi nhớ chị

Chị đỏ mặt, lâu lắm rồi chị chưa được vui như vậy.

-Alô

-Tôi đây

-Hôm nay cậu gọi 4 lần rồi

-Ừm,tôi muốn kiểm tra xem chị có nhà không?

-Tôi thì đi đâu được chứ?

-Không được nghĩ đến ai biết chưa?

-Tôi có ai đâu mà nghĩ,cậu thật là..

-Không được nhớ đến ai biết chưa?

-Tôi có nhớ ai đâu.

-Chị sướng thật,chẳng nghĩ tới ai,chẳng nhớ ai,còn tôi lúc nào cũng nhớ chị,cũng nghĩ đến chị...

-Không,Tôi nhớ cậu

-Vậy sao không gọi?

-Cậu bận mà

-Ừm, dù không nghe được nhưng tôi vẫn biết chị gọi

-Tôi biết rồi

-Nhớ chị quá.Giọng Quân thật ấm và nhẹ nhàng

-Tôi cũng vậy

-Hay tôi về nhà?

-Thôi,như vậy sẽ mệt lắm.

-2 ngày nữa mới được gặp chị.

-Vâng!

-Đừng để mình xấu xí nhe,ăn ngủ thật nhiều vào để còn xinh đẹp hơn 1 chút,tôi ghét những cô gái xấu xí.

-Thì tôi xấu xí đó giờ mà.

-Ừm,vì con người xấu xí này tôi đã fải bỏ đi rất nhiều cô gái đẹp.chị fải trân trọng biết chưa?

-Lại nữa rồi,cậu thật là....

-Cậu về thôi

-Ừm,xong việc là tôi về ngay

-Để tôi mang đồ lên cho cậu.

Chị mang hành lí lên vừa bước lên phòng sắp xếp cho Quân.Quân ôm chị vào lòng.chị chỉ đứng đến vai Quân thôi,chị thật sự nhỏ bé khi đứng cạnh người đàn ông này.

-Tôi nhớ chị quá!

-Tôi cũng vậy.Thôi cậu nằm nghỉ đi,tôi chuẩn bị cơm lát cậu xuống ăn.

Họ đã có những tháng ngày thật vui vẻ và hạnh phúc, mặc dù biết rằng sẽ có những thử thách trước mắt nhưng họ như muốn quên đi để vui với những gì mình đang đó.Liệu họ có thể vượt qua tất cả để có được lời chúc phúc của mọi người không?

.....

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 7

– Ba tháng vừa qua là những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc nhất của chị, sáng được nhìn thấy Quân tươi cười đi làm, trưa được nấu cho Quân những món ăn ngon, chiều tối đợi Quân về cùng xem tivi, đọc sách, nó đơn giản thế thôi nhưng chị cảm thấy rất vui, Quân là người đàn ông biết quan tâm và lắng nghe suy nghĩ của chị, đôi lúc cậu tỏ ra trẻ con, cũng có đôi lúc thể hiện mình là người đàn ông chững chạc, Quân luôn làm chị cảm thấy ấm áp, chị thầm cảm ơn ông trời đã ban cho chị cái hạnh phúc mà chị chưa bao giờ dám nghĩ tới. Chị đang suy nghĩ thì Bà Phụng đến.

-Quân nó về chưa con?

-Dạ chưa cô, nhưng chắc cũng sắp về tới rồi cô, con pha cafe cho cô nha?

-Con lấy nước lọc cho cô được rồi!

-Dạ, cô uống nước đi cô.

-Loan nè, dạo này con thấy thằng Quân có gì khác thường không?

-Dạ không!

-Hôm trước nó nói có người yêu đó, con có thấy nó dẫn ai về nhà chơi không?

-Dạ không cô. tim chị đập mạnh chị nói dối rồi, chị cảm thấy lo lắng quá.

-Có hay đi sớm về muộn không con.

-Dạ không, Quân về rất đúng giờ.

Vừa lúc này Quân cũng về tới.

-Ừa mẹ đến lâu chưa, sao mẹ không gọi cho con.

-Đạo này con ít về nên mẹ ghé xem con sống thế nào thôi con nói có bạn gái mà khi nào giới thiệu cho mẹ.

Chị giật mình, nhưng Quân thì rất bình thản.

-Chưa có mẹ ơi, từ từ đi.

-Nếu chưa có thì chủ nhật này tranh thủ thời gian qua nhà hàng với mẹ.

-Có việc gì vậy mẹ

-Chú Thành bạn của mẹ con nhớ chứ. chú ấy có cô con gái du học ở Mỹ, ngày mai về nước, con tranh thủ chủ nhật qua ăn cơm với mẹ và gia đình chú ấy.

-Mẹ và gia đình chú ấy cứ ăn đi, con chưa biết có đi được không nữa

-Con tranh thủ qua đi, chủ yếu mẹ muốn tạo điều kiện cho 2 đứa biết nhau, nó nhỏ hơn con 2 tuổi, sống ở Mỹ lâu rồi, con giúp mẹ đưa em nó đi chơi tham quan đây đó nha.

-Mẹ! con làm gì có thời gian.

-Thì con tranh thủ buổi tối cũng được.

-Cậu đi đi thường buổi tối cậu cũng ít đi chơi mà, xem như giúp bà chủ. chị nói.

-Đúng rồi đó con, biết đâu 2 đứa sẽ hợp nhau.

Quân liếc nhìn chị, cậu cau mày.

-Đạ được rồi mẹ, con sẽ tranh thủ.

-Quyết định vậy nha, chiều chủ nhật con qua nhà hàng mẹ về đây.

-Dạ,cô về

-Dạ.con biết rồi.

[su_posts id="3956" tax_term="1" tax_operator="0" order="desc"]

Bà Phụng ra về,Quân tỏ vẻ giận dữ.

-Chị hay quá ha.

-Biết sao giờ,cậu không đi không được mà.

-Tôi sẽ đi với người khác,chị không buồn chứ.

-Buồn,nhưng tôi không làm gì khác được,với tôi như vậy là quá đủ rồi.

-Không,tôi muốn cho chị nhiều hơn nữa nhưng giờ chưa phải lúc,để 1 thời gian nữa tôi sẽ nói với mẹ,tôi muốn công khai chuyện của chúng ta,tôi muốn cùng chị dạo phố, xem phim.....

-Thôi cậu, bà sẽ không thể chấp nhận người như tôi đâu, cậu đừng làm cả,tôi không cần gì hết chỉ cần như bây giờ mỗi ngày được nhìn thấy cậu là tôi vui rồi,nếu sau này cậu có cưới vợ tôi cũng chấp nhận,nhìn thấy cậu hạnh phúc là tôi vui lắm rồi.chỉ cần cậu đừng đuổi việc tôi là được.

-Nếu tôi cưới người khác mà chị vẫn ở đây,nhìn thấy tôi và vợ âu yếm vui vẻ chị có chịu được không?

-Tôi sẽ cố gắng chịu đựng cho đến khi nào không thể chịu được nữa tôi sẽ xin nghỉ.

-Khờ quá,chị chịu được nhưng tôi thì không,chị biết tôi không giỏi chịu đựng mà.

-Chị phải tin tôi,chị hiểu không,Quân nắm lấy tay chị siết chặt,tôi sẽ không bao giờ để chị phải buồn lòng.

Chị không hi vọng gì hết bởi lẽ chị biết khó ai có thể chấp nhận người như chị làm vợ con trai mình, huống chi đi đâu kiện của Quân lại hoàn hảo như vậy. Tin Quân sao? Chị tin chứ, nhưng nếu mơ về tương lai tốt đẹp thì chị chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Trưa chủ nhật Quân gọi về báo không thể ăn cơm với chị được. Anh có hẹn với khách, chị ngồi 1 mình và cũng không thể nuốt nổi cơm. Chị yêu Quân phải gặp cô gái kia, không biết cô ta như thế nào, chị suy diễn mọi thứ trong đầu và cảm thấy mệt mỏi quá, chị quá ích kỷ chỉ muốn dành Quân cho riêng mình, mặc dù nói là không sao, là sẽ chịu đựng nhưng chị không thể làm được, đầu óc chị cứ suy nghĩ, chị ghen, chị thật sự ghen với bất cứ cô gái nào ở bên cạnh Quân, có lẽ Quân quá hoàn hảo hay nói đúng hơn chị không thể nào tìm được người nào như Quân nên chị sợ mất Anh, Chị cũng không tự tin với bản thân mình, chị không đẹp, không tài năng, không có gì cả, cái duy nhất chị có là tình yêu dành cho Quân nhưng rồi liệu tình yêu của chị có giữ được trái tim Quân mãi mãi thuộc về chị hay năm tháng trôi qua Quân sẽ tìm thấy 1 tình yêu khác, lúc đó chị sẽ ra sao, chị cũng tự nhủ với bản thân mình đang rất hạnh phúc khi có được tình yêu của Quân, rằng chị không có quyền đòi hỏi thêm nhưng rồi chị cứ muốn có được nhiều hơn, chị muốn có Quân, có lẽ trong tình yêu ai cũng sẽ như thế, muốn được ở bên cạnh người mình yêu thì có tội gì chứ. ôi bao nhiêu thứ trong đầu chị cứ rối lên, thôi thì cứ thuận theo duyên số, chị chỉ mong sao mình không phải là người suốt đời gặp nhiều đi đâu ngang trái.

Tối đến Quân gọi về bảo rằng sẽ về rất khuya nhưng anh vẫn muốn chị đợi, không cần Quân nói chị cũng sẽ đợi, nhưng đúng là khuya thật đã hơn 12 giờ mà Quân vẫn chưa về, chị thẫn thẫn trách Quân mãi mê với cô gái khác mà Quân mất chị đang đợi, có tiếng xe, Quân đã về đến, nhưng chị giận trong lòng (ôi sao giống như người vợ quá) chị ngồi trên ghế bật tivi như thể mình quên mất và không hề đợi chờ Quân. Quân có vẻ say rồi, người anh phản phát mùi rượu. Anh tiến thẳng về phía chị, anh đoán rằng chị giận, anh cười, nằm xuống và tựa đầu trên đùi chị, bao nhiêu giận hờn của chị như bay đi hết. Quân nói bằng giọng

-Chị giận rồi

.....

-Chị không nhớ tôi sao

.....

-Tôi nhớ chị sắp chết luôn nè.

.....

-Chị giận thiệt sao

-Tôi không dám

-Vậy là giận rồi còn gì nữa.Quân nắm lấy tay chị, cả ngày không gặp nhau rồi mà còn giận hờn gì nữa

-Cô ta có đẹp không?

-Đẹp chứ,là 1 cô gái sành điệu

-Vậy hợp với cậu rồi

-Tôi chỉ hợp với cô gái này thôi.vừa nói Quân vừa chỉ vào trán chị

-Không dám đâu

-Không đùa nữa,sau này có lẽ tôi sẽ thường xuyên vềtrở đó

-Tại sao,đi với cô ấy sao

-Ừm,mẹ và chú ấy rất thân,chú nhờ tôi dẫn cô ấy đi chơi,tôi không thể từ chối

.....

-Mẹ cũng rất thích cô ấy.lúc vềmẹ còn hỏi tôi có thích cô ấy không?

-Cậu nói sao?

-Tôi nói để thời gian mới biết được, chị biết tôi thích ai mà

Quân ng ỡ dậy ôm lấy chị.

-Chỉ mong có 1 ngày tôi có thể nói với mẹ rằng tôi thích ai

-Giờ không phải lúc cậu à

-Ừm.đột nhiên Quân đẩy chị ra

-Mà nè chị không thể đổi cách xưng hô sao

-Sao

-Gọi tôi bằng anh đi chứ

-Không được,tôi quen r ỡ,vả lại nếu mai một gọi quen miệng lỡ người khác nghe được thì sao

-Người đàn ông phong độ như tôi sao cứ phải gọi người yêu bằng chị hoài được.

-Cậu lúc nào cũng tự đề cao bản thân hết.

-Bao nhiêu cô gái phải gọi tôi bằng anh,sao cứ phải yêu 1 người phải gọi bằng chị chứ.Họ nói chuyện đến tận 2h sáng.những ngày tiếp theo sau không biết sẽ như thế nào đây

Những ngày sau quân về trẻ thật cả tuần nay không trưa nào cậu về ăn cơm,cậu đi đến tận khuya mới về,hôm nay cậu nói sẽ về sớm chị vui lắm.có tiếng xe chị chạy ào ra định mừng Quân,chị khựng lại trên xe bước xuống 1 cô gái xinh đẹp,ăn mặc sành điệu, gương mặt được trang điểm kĩ càng,chị tỏ ra e ngại

-Dạ chào cậu,chào cô

-Đây là chị Loan,đây là Quyên

-Chị là người giúp việc của anh Quân đúng không?

Nghe chua chát quá,mà đúng rồi thì chị là người giúp việc.

-Vâng!

Cả 3 bước vào nhà.

-Chị pha cho Quyên ly nước cam nhe chị

-Không,cho tôi ly cafe đi chị,Anh sống 1 mình cùng chị ấy hả?

-Có bác làm vườn,nhưng thỉnh thoảng bác ấy mới ngủ lại,thường thì bác về nhà.

-Nam nữ ở cùng 1 nhà không cảm thấy nguy hiểm gì sao anh?

Chị giật mình, Quyên là 1 cô gái nhạy bén và thẳng tính,Quân cũng cố bình tĩnh.

-Có gì mà nguy hiểm em!

Quyên cười

-Em định khi nào về bên đó

-Lúc đầu thì em định ở khoảng nửa tháng,nhưng giờ vui hơn em nghĩ,có lẽ em sẽ ở chơi lâu hơn.Anh dẫn em lên lầu tham quan đi.

-Chị ơi bùng nước lên lầu dùm tôi với.

Cả 2 cùng lên lầu họ đi 1 vòng và xuống phòng Quân.

-Em ngủ đi,phòng anh chẳng có gì cả,chỉ có bàn làm việc và mấy thứ linh tinh thôi.

-Ừm,phòng anh trang trí đẹp đó

-Em ng ồi đi.

-Anh nè. anh thấy em thế nào?

-Thì vui vẻ, thẳng tính, rất sành điệu

-Anh chưa có bạn gái đúng không

-Anh có r ồi, đang tìm hiểu

-Mẹ anh là chưa có, nhưng dù có hay không cũng được, em rất thích anh. mình quen nhau đi anh

-Có nhanh quá không em

-Chúng ta chỉ mới gặp nhau, còn chưa tìm hiểu kĩ về nhau. Quyên tiến đến đứng đối diện và câu lấy cổ Quân

-Trước khi về nước em đã nghe nói và tìm hiểu về anh r ồi, lần đầu gặp mặt em cũng đã thích anh

-Cám ơn em

-Mẹ anh nói chúng ta cứ tìm hiểu

-Vậy sao?

-Anh nghĩ thế nào

-Anh nói r ồi anh đang thích người khác

-Đi đâu đó không quan trọng, khi nào anh chưa có vợ ngày đó em vẫn còn cơ hội

-Cám ơn em đã nghĩ đến anh nhưng mà....chưa nói dứt câu Quyên đã hôn lên môi anh, Quân khá bất ngờ anh đang suy nghĩ cô gái này khá bạo dạn, chưa kịp đẩy Quyên ra thì Chị đã đẩy cửa vào, Chị như quá bất ngờ

khi nhìn thấy cảnh này, Quân càng bất ngờ hơn khi chị vào đúng thời điểm này. chị bối rối vô cùng, tay chị như run lên.

.....

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 8

-Sao chị vào mà không gõ cửa.Quyên lớn tiếng

-Tôi xin lỗi.chị để nước xuống bàn và đi thật nhanh về phòng,chân chị như rụng rời

Quân quá bất ngờ trước tình huống nay

-Em uống nước đi

Quân đang rất lo lắng,hắn chị đang rất buồn,chị sẽ nghĩ anh là người thế nào đây,thật là khó xử

Quyên ở chơi được 1 chút thì Quân đưa cô về nhà sau đó anh vội vã trở về và chạy ngay lên phòng chị

-Chị mở cho tôi đi

-Cậu về phòng đi.tôi không muốn nói chuyện với cậu

-Hiểu lầm thôi chị mở cửa đi

Quân đập cửa,càng vỗ càng mạnh chị không thể không mở,Quân vào phòng chị,nắm tay chị và nói

-Chỉ là hiểu lầm thôi chị à,không có gì hết

-Tôi không hiểu lầm gì hết,chính mắt tôi nhìn thấy 2 người hôn nhau

-Là cô ta hôn tôi,tôi bất ngờ quá,cô ta ở mỹ từ nhỏ nên hơi phóng khoáng 1 tí,chị không tin tôi sao

-Không,tôi không muốn nghe gì hết cậu ra ngoài đi.nước mắt chị cứ tuôn ra

-Với cậu tôi chẳng là gì hết,cậu đùa giỡn với tình cảm của tôi

-Toi không có, tôi yêu chị,chị biết mà,tôi không đùa giỡn gì hết,huống chi tôi chỉ mới gặp cô ta không bao lâu,sao có tình cảm được

-không tình cảm mà như vậy sao,Với cậu tình yêu dễ dãi thế sao,không yêu vẫn có thể tùy tiện hôn người khác

-Tôi nói đó chỉ là sự cố,Phải làm sao chị mới tin tôi đây

-Tôi không muốn nghe gì hết,tôi mệt mỏi lắm rồi,cậu đi đi

-Thôi mà chị,chúng ta đã rất khó khăn rồi mà chị còn như vậy nữa thì tôi phải làm sao đây,chúng ta phải tin tưởng nhau chứ

-Tôi không thể tin tưởng được nữa khi chính mắt mình nhìn thấy

-Thật ra chị muốn tôi phải làm sao,vì chị tôi cũng đã cố gắng lắm rồi,tôi cũng mệt mỏi lắm rồi,tôi chỉ cần chị tin tưởng tôi thôi như vậy chị cũng không làm được,chi muốn tôi phải làm sao nữa đây.Quân cũng bắt đầu lớn tiếng

-Nếu chị không có lòng tin với tôi thì tôi nói gì cũng vô ích,chị muốn nghĩ sao tùy chị.Quân tỏ ra khó chịu vô cùng.còn chị vô cùng ấm ức,Quân là người sai mà còn lớn tiếng với chị,không lẽ vì chị là người lam,là người không có gì mà Quân được quyền xem thường và lừa dối chị sao ?

-Nếu giữa chúng ta không còn lòng tin với nhau thì xem như từ trước đến giờ chưa có chuyện gì xảy ra.Chị nói trong nước mắt.

-Chị muốn chia tay sao ? Với 1 người đã từng li hôn thì lời chia tay nói ra thật là dễ dàng quá .Quân tức giận

-Tùy chị.Quân ra ngoài và đóng cửa thật mạnh,còn chị lao vào giường vùi đầu trong gối và khóc thật nhiều,hết thật rồi,chị không biết mình đã

khóc bao lâu,có lẽ sau hôn nhân đổ vỡ chị không còn lòng tin với đàn ông,hay nói đúng hơn chị đặc biệt nhạy cảm với chuyện phản bội

Chị khóc suốt đêm,Tất cả đàn ông trên đời đều như thế,họ có thể ở bên cạnh 1 người và nói lời yêu thương với người khác,có lẽ ông trời đang trêu chị,thôi thì đành chấp nhận,số phận đã sắp đặt,đã không thương cho cuộc đời chị thì đành chịu,dù sao chị cũng đã có những ngày tháng thật vui vẻ bên Quân,giờ không biết phải đối mặt với Quân như thế nào đây,mọi chuyện thật không đơn giản như chị nghĩ

Sáng hôm sau chị thức dậy chuẩn bị đi ăn sáng nhưng đợi mãi không thấy Quân,thì ra cả đêm qua Quân không về nhà,đây là lần đầu tiên Quân như thế,có lẽ Quân đã đến chỗ cô ta,ừ thì họ còn trẻ,thế giới của họ đơn giản hơn nhiều,yêu vội sống vội cũng là lẽ tự nhiên,nhưng sao tim chị đau quá,nó đau gấp trăm ngàn lần so với khi chị biết tin chồng chị ngoại tình,chị không thể không khóc,tim chị như muốn ngừng đập,cố gắng lên mọi chuyện rồi sẽ qua hết,chị tự nhủ.nhưng trưa,chiều,đến tận khuya Quân cũng không về.....Vậy là đã 3 ngày rồi Quân không về,Họ đã ở bên nhau chị như muốn điên lên khi nghĩ đến chuyện đó,chưa bao giờ chị cảm thấy khổ sở như thế này,chị muốn gọi cho Quân hỏi anh đang ở đâu,làm gì với ai,nhưng rồi chị chợt nhận ra giờ Quân đã không còn là của chị,lời chia tay là chị nói,và lại chị cũng không thể quên được hình ảnh Quân hôn người con gái khác,bao nhiêu thứ trong đầu chị.....Chị muốn quên đi tất cả chỉ cần Quân thôi,chị cũng không ngờ mình lại yêu Quân nhiều như vậy.mọi chuyện đã kết thúc rồi,hết thật rồi.....

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 9

Mấy ngày Quân không về chị cũng không thể ăn no, ngủ đủ, chị hầu như thức suốt đêm chỉ để đợi xem Quân có về hay không, hơn 9h tối chị đang thơ thẩn thì Quân bước vào, chị mừng lắm. nhưng chị vẫn ngỡ đó chân không đứng lên được miệng cũng không thốt nên lời, Quân nhìn chị với ánh mắt lạnh lùng vô cảm, đôi mắt đó khiến tim chị như vỡ ra từng mảnh vụn, chị nhận ra rằng có 1 lá chắn thật lớn giữa 2 người, chị nhớ nụ cười, nhớ ánh mắt, nhớ nụ cười Quân, nụ cười đã làm trái tim chị rung động giờ có lẽ đã dành cho người khác. Quân đi thẳng lên phòng, lát sau chị lên phòng Quân

-Cậu cần gì không

-Không, sau này khi vào phòng tôi nhớ gõ cửa

-Dạ, Tôi thấy cửa không khóa

-Không khóa nên chị muốn vào là vào sao? phép lịch sự tối thiểu của con người chị không có sao ?

-Xin lỗi cậu, tôi...chị buồn quá, Quân thay đổi nhanh quá lời nói của cậu ta thật lạnh lùng. nước mắt chị chảy ra

-Ra ngoài đi, sau này đừng tùy tiện vào phòng tôi

Chị bước thật nhanh ra ngoài như muốn chạy trốn khỏi ánh mắt của

Quân, ánh mắt đó, lời nói đó khiến chị không thể chịu nổi...Sau khi Chị đi khỏi Quân dấm tay thật mạnh vào tường ‘Chị ơi là chị’

Những ngày tiếp theo là chuỗi ngày t ồi tệ đối với chị,Quân đi làm về đến nhà không mải mai nói với với chị 1 lời,nếu có chỉ là những lời lẽ cay đắng.anh thường gọi cho Quyên và nói chuyện thật nhẹ nhàng,thì người ta yêu nhau mà,còn chị giờ không là gì cả,chị đau khổ vô cùng

-Em hả,em đang làm gì vậy ?

.....

-Anh ăn cơm rồi

.....

-Hôm nay bạn bạn quá không đưa em đi chơi được,em đừng buồn anh nhé

.....

-Ừm mai anh sẽ bù lại gấp đôi

.....

-Em nghỉ ngơi đi, mai gặp em nhé

Quân nói như cố tình để chị thấy họ đang quen nhau,đang rất hạnh phúc,đã nửa tháng rồi chị không thể chịu đựng được nữa,tình yêu chị dành cho Quân nhiều quá,lúc đầu chị nghĩ chỉ cần thấy Quân mỗi ngày là được nhưng không,chị không thể chịu đựng được nữa,có lẽ chị nên rời khỏi nơi này,có thể chị sẽ rất khó để quên được Quân,nhưng chị sẽ cố gắng

Quân lên phòng và chị rón rén đi theo.chị gõ cửa

-Có chuyện gì

-Tôi có chuyệnmuốn nói

-vào đi

Quân đang ngồi trên bàn làm việc đọc sách, chị bước vào tiến lại gần Quân

-Cậu Quân,tôi muốn xin nghỉ việc

-Tại sao

-Tôi có việc ở quê nên muốn xin nghỉ

-Việc gì

-Là việc riêng thôi

-Không được

-Tại sao

-Chẳng phải chị nói sẽ làm ở đây dù tôi cưới vợ chị vẫn làm sao.Quân trừng mắt nhìn chị,lời nói vẫn lạnh lẽo như thế

-Vâng,nhưng giờ tôi nghĩ không nên như thế nữa,tôi sẽ nghỉ

-Không được Tôi không cho phép,Quân bắt đầu lớn tiếng

-Tôi đến đây vì mẹ cậu,mẹ cậu là người thuê tôi,tôi sẽ nói với bà,chị quay lưng đi,Quân nắm thật mạnh tay chị kéo lại và quát lớn,chị chưa từng thấy Quân giận dữ như vậy

-Chị là người ở nhà tôi,do tôi quyết định,chưa được sự đồng ý của tôi không được đi đâu hết,nghe rõ chưa,chị từng nói dù tôi cưới vợ hạnh phúc bên vợ chị vẫn ở đây,tôi sẽ cưới,còn chị phải ở đây,không được đi đâu hết

-Đau quá cậu buông tay ra,chị nói mà nước mắt cứ trào ra,tay chị đau,lòng chị còn đau hơn. Quân buông tay chị,đôi mắt u buồn, Quân bước đến bàn làm việc, đấm thật mạnh vào bàn,chị cũng đau khổ không kém

-Tôi đi mọi việc sẽ tốt hơn,cậu sống với tình yêu của cậu,tôi ở đây sẽ rất khổ sở,cậu biết mà,tôi không thể chịu đựng được nữa,Quân Quơ tay

thật mạnh sách va ly trên bàn rơi xuống đất, chị sợ hãi vô cùng, Quân hét lớn

-Ra ngoài đi, chị không được đi đâu hết khi chưa có sự đồng ý của tôi, chị hiểu chưa? chị chạy ra ngoài và lên thẳng phòng mình, cả 2 rất đau khổ

Những ngày sau đó cuộc sống của chị và Quân như địa ngục, chẳng ai nói với ai 1 câu, cả,, ánh mắt Quân trở nên buồn bã, đôi lông mày lúc nào cũng chau lại Quân cũng không nhìn chị, sáng ra Quân đi làm trưa thì gọi nhưng chẳng nói lời nào cả, như chỉ để xem chị có nhà không, đêm thì về rất khuya, lúc nào cũng có rượu trong người, thỉnh thoảng thì mở cửa phòng xem chị đã ngủ chưa, họ đang tự đày đọa nhau, cuộc sống như vậy thật khổ sở, hôm nay cũng vậy chị đã ngủ rồi và khóc thật nhiều, chị muốn đi, nhưng cũng muốn ở lại, 1h khuya Quân về cậu không thèm nhìn đến mặt chị, dù trong lòng Quân biết rất rõ chị đang chờ

-Cậu Quân, mai tôi qua nhà hàng tìm bà nhe

-Tùy chị, nếu chị bước ra khỏi ngôi nhà này thì đừng bao giờ hối hận, cả đời tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho chị

Quân đi thẳng lên phòng, Giọng nói Quân thật nhẹ, không cáu gắt như thường ngày nhưng sao nghe như ai cào ai xước lòng chị,

Chị muốn đi thật xa, muốn rũ bỏ tất cả nhưng đau buồn nơi đây nhưng chị không thể làm được chị sợ không gặp Quân, chị sợ cả đời này anh sẽ oán hận chị, nghe mâu thuẫn quá nhưng bởi chị là người nhu nhược, chị muốn đi để quên Quân nhưng chị cũng sợ khi chị đi rồi Quân sẽ thật sự quên chị, 1 hôm hơn 1h rồi chị tắt đèn nhưng vẫn thể ngủ được vì chưa thấy Quân về đang nằm thao thức bỗng phòng có tiếng mở cửa, chị biết là Quân, mùi rượu lan khắp phòng chị, Quân tiến đến bên chị, nắm chặt tay chị, nước mắt chị rơi trên gối, Quân tiến lại gần cửa sổ và ngủ rồi đó cho đến tận sáng

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 10

Cũng gần 1 tháng rồi chưa đêm nào chị ngủ ngon, cũng không thể ăn uống được gì nên cơ thể chị dường như rất mệt mỏi, sáng nay chị cảm thấy choáng váng, tay chân thì mềm nhũn ra, đầu thì đau dữ dội, nhưng chị vẫn cố gắng chuẩn bị cho Quân bữa sáng, sau khi Quân đi làm chị muốn ra ngoài hít thở 1 chút không khí nên đã lang thang ngoài đường, chị ngồi tại 1 băng đá công viên, nhìn những dòng xe chạy, những con người đi qua, những cặp trai gái đang cùng nhau tản bộ, đọc sách, đột nhiên chị thấy buồn vô cùng, chị và Quân chưa từng nắm tay nhau đi dạo, chưa từng nắm tay nhau công khai trước mặt đám đông, bởi chị sợ lỡ như có ai vô tình bắt gặp thì mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn, họ lặng lẽ ở bên nhau và giờ thì lặng lẽ nhìn nhau và làm khổ nhau, càng nghĩ chị càng đau đầu nước mắt càng chảy xuống, chị ngồi mà quên mất thời gian, khi về bước vào nhà thì vật dụng trong nhà trở nên ngổn ngang, còn Quân thì đang ngồi đó gương mặt giận dữ, trên sàn nhà là những mảnh vỡ của bình hoa, những quyển sách bị xé rách, ngay cả chiếc điện thoại của chị cũng vỡ nát. chị hết hoảng vô cùng, nhưng chị cũng không muốn hỏi chuyện gì xảy ra, nhìn thấy chị bước vào nhà Quân đã tức giận bỏ lên phòng, chị cũng không còn hơi sức để cãi với Quân, chị tranh thủ quét dọn những thứ trên sàn, thật là mệt mỏi..... cả ngày hôm đó chị cảm thấy như mình sắp ngất đi, chị cố gắng làm xong tất cả mọi việc, chị muốn ngủ 1 giấc thật ngon nhưng không tài nào chợp mắt được, hơn 4h đêm đầu chị như sắp nổ tung, người chị nóng rang lên, nhưng cảm giác rất lạnh, chị không thể xuống nhà để lấy thuốc, mệt quá, tay chân chị bủn rủn không thể ngồi nổi, chị tự nhủ cố gắng đến sáng sẽ hết

Sáng ra như thường lệ hơn 7h Quân thức dậy chuẩn bị ăn sáng ăn làm, nhưng khi xuống bếp anh không thấy chị nhưng cũng không thấy thức ăn chuẩn bị sẵn, Quân hết hoảng, anh tưởng tượng đến cảnh chị rời khỏi nhà, Quân vội chạy lên phòng chị, chị nằm trên giường trán nóng rang, 'Chị,

chị ơi, chị bệnh hả' chị mệt mỏi mở mắt ra nhìn Quân "tôi mệt quá" Quân vội vã gọi bác sĩ đến ,anh dùng nước ấm lau mát cho chị. sau khi bác sĩ khám và cho chị uống thuốc, chị tiếp đi lúc nào không hay. Quân ở bên cạnh chăm sóc chị, anh nắm tay chị, có lẽ anh đã làm khổ chị nhiều lắm, nhưng anh cũng đâu sung sướng gì hơn chị đâu. Đến trưa chị đã đỡ hơn, Quân đỡ chị ngồi dậy

-Tôi lấy cháo cho chị ăn nhé

-Cám ơn cậu, nước mắt chị lại chảy xuống. Quân ôm lấy chị

-Tôi xin lỗi, tôi đã làm khổ chị quá nhiều rồi. Anh lau nước mắt chị

-Chúng ta đừng làm khổ nhau nữa được không chị ? bỏ qua tất cả không được sao chị, chị vẫn khóc, có lẽ chị đã đợi câu nói này của Quân, chị đã mong mọi chuyện đừng xảy ra

-Trong lòng tôi không có ai ngoài chị hết, chuyện hôm đó chỉ là sự cố, là cô ta ôm lấy và hôn tôi, tôi cũng bất ngờ, chị không thể quên chuyện này sao ?

.....

-Tôi cũng khổ sở lắm rồi, chị, tình yêu chị dành cho tôi chỉ cần 1 lời nói chia tay là sẽ quên hết sao

,chị lắc đầu

-Đừng giận nữa nhé chị, bao nhiêu đó đủ rồi, chị mà giận nữa là tôi cưới vợ thiệt đó. chị tựa đầu vào vai Quân, mọi việc đã qua rồi, từ giờ chị không được buồn bực hay hiểu lầm nữa, chị phải tuyệt đối tin tôi, chị không nói lời nào, chị chỉ biết nghe Quân nói và làm theo lời Anh, chị không muốn phải sống trong khổ sở như những ngày đã qua, thời gian vừa qua như 1 thử thách ban đầu trong tình yêu của họ

Đến chiều chị đã khỏe hơn, Quân đỡ chị xuống phòng khách ngồi, anh gói đầu lên đùi chị

-Đã lâu rồi không được nằm như vậy,Quân thở dài

-Tôi khiến cậu thấy mệt mỗi sao

-Không vì tôi nhớ cảm giác này thôi,tôi không muốn chuyện này lặp lại lần nữa

-Tôi cũng vậy,nhưng người có lỗi là cậu mà

-Đừng nhắc lại nữa,đau đầu lắm,sau này lời chia tay chị không được tùy tiện nói ra,nếu có thì người nói phải là tôi chị hiểu chưa

-Tại sao

-Đừng hỏi nữa,chị đã nói rồi nên không được quyên nói nữa,nếu còn nói nữa thì tôi sẽ không tha thứ cho chị đâu.chị dễ dàng nói ra câu đó vậy sao

-Tôi sẽ không nói nữa, dù sao này xảy ra chuyện gì tôi cũng không nói chia tay

-Dạo này tôi mệt mỗi lắm chị biết không ? Chị vuốt tóc Quân,chị sờ lên gương mặt Quân,Quân cũng đã gầy hơn so với lúc trước,Quân nắm lấy tay chị

-Tôi ngủ nhe,dạo này tôi mất ngủ

-Lên phòng cậu ngủ đi

-Tôi muốn nằm đây

-Tôi là người bệnh mà

-À,tôi quên mất,để tôi đưa chị lên phòng

Quân đưa chị trở về phòng,đỡ chị lên giường nhưng anh không về phòng,anh nằm và ôm lấy chị

-Cậu không về phòng sao

-Còn sớm mà,tôi sẽ ngủ ở đây 1 lát,ngủ,chỉ ngủ thôi,chị yên tâm

Và cứ thế Quân ôm lấy chị và ngủ thật ngon lành,chị cũng ngủ quên mất,đến sáng chị tỉnh dậy thì Quân đã về phòng rồi.mọi thứ trở nên bình thường,chị lại nhìn thấy nụ cười của Quân,họ như quên tất cả những chuyện buồn vừa qua và chỉ vui với những gì họ đang có

Những ngày tháng bên cạnh thật êm đềm và nhẹ nhàng,chị như người vợ làm nội trợ,ngày ngày chăm chỉ làm việc nhà,nấu những món ăn mà Quân thích,đón Quân mỗi khi anh đi làm về chỉ để nhìn thấy nụ cười của Quân,những việc tưởng chừng như đơn giản đó lại chính là niềm vui là hạnh phúc của chị

.....

-Chị biết hôm nay là sinh nhật của tôi chứ

-Biết,nhưng không phải năm nào bà cũng tổ chức cho cậu bên nhà hàng sao

-Ừ,nhưng hôm nay chị cũng qua đó nhe

-Thôi,cậu cứ chơi vui với mọi người đi

-Có ai đâu,1 vài người ở khách sạn và mẹ thôi

-Có cô Quyên chứ

-Ừ,Có cả Thúy nữa

-Vậy tôi đi làm gì

-Nhưng quan trọng là có em

-Em sao ?

,

-Ủm,là em,chị gọi tôi là anh đi

-Thôi,kì lắm,tôi không quen,chị ngược ngược

-Thì cũng phải gọi chứ ,không lẽ sau này cưới em về để gọi em là chị
sao

-Chúng ta không có ngày đó đâu.chị thoáng buồn

-Sao lại không,Anh sẽ cưới em

-Ủm,chị cười buồn,điều đó thật chỉ có trong giấc mơ của chị

-Vậy gọi anh nhé

-Anh

-Anh yêu đi

-Trời,Cậu thật là..

-Đó,đó,lại cậu nữa rồi,sau này mỗi lần nói sai là phạt 1 cái hôn nhé,chị
đỏ mặt,quay sang chỗ khác

-Còn sinh nhật anh thì sao đây

-Tôi...À Em không vấn hơn, em sợ có sai sót gì mọi người sẽ để ý

Quân tiến đến ôm chị

-Anh xin lỗi,em cố gắng 1 thời gian nữa,anh sẽ nói với mẹ,lúc đó thì em
không phải lo sợ gì cả

.....

-Anh sẽ về sớm em đợi anh nhé.chị gạt đầu

.....

Hơn 10h Quân về vẫn như mọi ngày anh xà xuống và nằm trên đùi chị

-Anh về sớm vậy

-Nhớ em, anh xoay người ôm chị

Bỗng Quân ngồi dậy, anh lấy trong túi 1 sợi dây chuyền, đeo vào cổ cho chị

-Tặng em

-Sinh nhật anh sao lại tặng cho em

-Chỉ vì muốn tặng em thôi, trên đó có khắc Q L

-Hôm nay sinh nhật anh vui chứ

-Anh chỉ vui khi có em bên cạnh thôi

-Với ai anh cũng nói vậy sao

-Anh chưa hề nói câu đó với ai, toàn là các cô gái nói thôi

-Anh đang tự hào về bản thân hả

-Không phải, chỉ là anh muốn cho em biết em là người duy nhất

.....

-Nhiều khi anh nghĩ chúng ta có phải ngoại tình đâu mà phải lên lúc như thế này, không dám cùng nhau đi ra đường, cùng nhau đi dạo, xem phim, hay làm gì đó, đơn giản thế thôi cũng không được

-Vì em là người làm nhà anh, e lớn tuổi hơn anh, lại là người có 1 đời chồng, anh biết mà, em sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc đời anh

-Chúng ta không thể giấu giếm mẹ hoài được. Hôm nay mẹ đã nói cưới vợ cho anh, Anh nói sẽ dẫn người yêu về ra mắt mẹ

-Hazzz,tính sao giờ ...

-Anh nghĩ trước sau cũng phải nói,chỉ còn biết thuyết phục mẹ thôi

-Làm sao mẹ anh có thể chấp nhận em

-Nếu mẹ không chịu sẽ bỏ nhà đi

-hazz

-Thôi tới đâu hay tới đó em đừng nghĩ ngợi nhiều nữa

-Không nghĩ cũng không được

.....

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 11

Đêm đó chị cứ trần trọc mãi, Quân nói đúng, thật sự chuyện của họ không thể giấu giếm mãi được, họ chỉ có thể giấu 1 năm, 2 năm nhưng không thể giấu mãi được, bà Phụng chỉ có 1 mình Quân là con nên từ lâu đã muốn cưới vợ cho Quân, bà phụng chắc chắn sẽ không đồng ý cho Quân cưới chị, Quân có thể vì chị mà bỏ tất cả không? gia đình, sự nghiệp, mọi thứ của Quân sẽ mất hết chỉ vì chị sao? hay giả sử rồi Quân sẽ cưới vợ, nếu vậy chị sẽ ra sao, sẽ là người đứng sau lưng Quân, là kẻ thứ 3? mọi câu hỏi, mọi chữ nếu đều được chị đặt ra, thật là khổ cho thân chị

.....

-Mẹ hỏi khi nào anh đưa bạn gái về

-Lâu chừng nào hay chừng đó anh à

-Em sợ mẹ sao

-Sợ không được chấp nhận thì đúng hơn

-Chắc chắn mẹ sẽ không chấp nhận rồi, nhưng anh sẽ thuyết phục mẹ, em yên tâm đi, mẹ rất thương anh, rồi mẹ cũng sẽ đồng ý thôi. Quân là vậy đó, lúc nào cũng lạc quan, tự tin, với Quân cái gì cũng dễ dàng

-Nếu mẹ muốn anh cưới người khác thì sao

-Anh không đồng ý thì sao mẹ cưới được chứ. Mà nếu mẹ bắt cưới anh sẽ thuê nhà khác cho em ở, khi đi làm về anh sẽ qua nhà em, được không

-Anh không nghiêm túc được sao? em đang rầu chết được, vả lại Em không làm người thứ 3 đâu, em ghét đàn ông không chung thủy

-Anh đùa thôi,anh sẽ không lấy ai hết,ngoài em,

-Buồn hoài,thôi mình đi khu thương mại đi em

-Đi lỡ người ta thấy thì sao

-Mặc kệ đi,dù sao anh cũng quyết định sẽ cho mẹ biết rồi,nếu có ai thấy rồi nói cho mẹ biết càng tốt,khỏi phải phập phồng lo sợ

-Anh đúng là không sợ gì cả

-Nhanh lên thay đồ đi.

Có lẽ Quân cũng biết được sắp có nhiều chuyện xảy ra nên muốn tạo cho chị niềm vui để chị bớt căng thẳng,Họ cũng biết đây sẽ là khó khăn mà họ khó có thể vượt qua ,vì vậy họ như mong muốn làm tất cả mọi việc để có thể có những kỉ niệm thật vui vẻ khi ở bên nhau

Trưa Quân gọi về bảo chị chuẩn bị khi hết giờ làm anh sẽ chở chị đi công việc,Quân chở chị đến Thủ Đức

,đi vào 1 con hẻm,chủ nhà đưa họ đi xem nhà,ngôi nhà 1 trệt,1 lầu,có lẽ họ cũng xây chưa lâu lắm nên nhìn còn rất mới,ông chủ nói vì con trai làm ăn thua lỗ nên muốn bán,sau khi trò chuyện và bàn bạc giá cả,Quân nói sẽ tính lại và liên lạc với họ sau.Quân đưa chị về nhà

-Anh định mua nhà sao

-Em lấy cho anh ly nước

.....

-Em thấy căn nhà đó thế nào,em thích không ?

.....

-Anh định mua cho em

-Để làm gì,anh muốn em dọn ra ngoài sao ?

-Không phải,chỉ là anh muốn mua cho em thôi

-Em không nhận đâu,anh không cần phải mua

-Thật ra anh muốn mua cho em để đề phòng bất trắc.lỡ sau này mẹ có không đồng ý thì anh đưa em qua đó ở

-Có chuyện gì sao anh

-Ừ,mấy hôm trước mẹ và chú Thắng nói chuyện, họ nói muốn làm sui với nhau,không biết nói thật hay nói chơi,nhưng anh sẽ mua nhà cho em trước,rồi thuyết phục mẹ sau

Chị không nói gì hết,có lẽ Quân đã biết trước mọi việc sẽ diễn ra như thế nào rồi nên mới sắp xếp như vậy.thật sự chị cũng chẳng biết mình phải làm gì nữa

-Mẹ nói sắp xếp tuần sau giới thiệu bạn gái cho mẹ biết,anh có hẹn mà mẹ không đồng ý

-Phù.....em biết rồi.Quân ôm lấy chị

-Em yên tâm,dù xảy ra chuyện gì anh cũng không để em 1 mình đâu.....

Cái gì đến rồi cũng sẽ đến,cái ngày chị lo sợ cũng đã đến

-Mai mẹ đến rồi,em không biết sao nữa

-Không có gì đâu.mẹ anh là người hiền lành em biết mà

-Nhưng đây là con trai của mẹ,cũng là ảnh hưởng gia đình anh nữa

-Thì mình cũng biết trước là mẹ không chịu mà e

Chị tựa vào vai Quân,chị cảm thấy mình nhỏ bé quá,chị chỉ mong sao có thể dựa dẫm vào người đàn ông này mãi mãi

-Hãy lạc quan lên em,biết đâu mẹ thương mẹ đừng ý thì sao

-Điều đó có thể xảy ra sao anh .Quân ôm lấy vai chị

-Thật sự anh chưa bao giờ nghĩ mình lại ở trong hoàn cảnh khó khăn này.nhưng dù khó khăn đến mấy thì chỉ cần em ở bên anh là được,Anh không sợ gì hết chỉ sợ không có em thôi

Chị khóc thật nhiều,chị cũng vậy,chị không cần gì hết,chỉ cần Quân thôi

Cả đêm họ không ngủ,họ ng ồi bên nhau và tựa vào nhau như thể truy ền cho nhau sức mạnh.Hơn 9h họ h ồi hợp chờ đợi bà Phụng đến,chị lo lắng vô cùng,tim chị đập liên h ồi,Quân nắm tay chị trấn an

-Bình tĩnh đi em,có anh ở đây mà,Quân thở dài,chị biết Quân cũng rất lo lắng

Tiếng chuông cửa reo lên bà Phụng đến r ồi,chị không nhấc nổi chân mình,chị run quá

-Đỡ anh ra mở cổng

Bà Phụng bước vào nhà,vấn gương mặt phúc hậu,vấn nụ cười hi ền lành nhưng sao chị thấy sợ quá

-Con khỏe không ? Bà Phụng vẫn thân thiện như ngày nào

-Dạ.....kh.ỏe.chị đứng như trời tr ờng

-Mẹ uống gì ?

-Thôi được r ồi,mẹ vừa mới uống trước khi ghé đây ? bạn gái con đâu

-Con lấy nước lọc cho mẹ nhé.Quân lấy cho bà phụng ly nước và ng ồi xuống

-Mẹ uống nước đi

-Bạn con chưa đến sao ?

-Mẹ à

-Ừm con nói đi

Quân đứng lên và nắm lấy tay chị. Bà Phụng chột chau mày,có lẽ bà vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra

-Có chuyện gì vậy con

-Mẹ,Người con yêu là chị Loan, mẹ cho phép tụi con cưới nhau nhé mẹ

Bà Phụng nhìn chị,bà liếc nhìn đôi tay của họ,chị vội rút lại nhưng Quân vẫn nắm chặt tay chị không buông,Bà tựa hẳn vào ghế,uống ngụm nước,có lẽ bà muốn lấy lại bình tĩnh, bà cũng không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như thế này.bà im lặng,Quân nói tiếp -Chẳng phải mẹ cũng rất thương chị Loan sao,mẹ chấp nhận cho tụi con nhe mẹ

-Đó là 2 là 2 chuyện khác nhau

-Loan nè

-Dạ

-Con lên lầu đi.cô cần nói chuyện riêng với Quân

-Mẹ à...-Mẹ cần nói chuyện với con.bà phụng nghiêm mặt

-Dạ. Chị đi lên lầu,chị biết mọi chuyện sẽ không dễ dàng gì

Bà Phụng noi:

-Mẹ và chú Thắng nói chuyện với nhau rồi,cuối tháng này con Quyên về bên đó sắp xếp việc học,năm sau các con sẽ cưới nhau

-Con không yêu Quyên,người con lấy sẽ là chị Loan

-Sau khi lấy nhau Quyên sẽ trông coi nhà hàng cho mẹ,mẹ sẽ chuyên tâm đi từ thiện và giữ cháu

-Mẹ không nghe con nói gì sao,con sẽ lấy chị

-Con tranh thủ ngày mai về nhà ăn cơm,mẹ sẽ bàn với chú Thắng kĩ hơn về chuyện của các con

-Mẹ à...

-Mẹ không muốn nghe con nói chuyện này 1 lần nào nữa.Vợ con ,mẹ đã cho con tự chọn rồi,nhưng con không chọn được thì để mẹ chọn

-Người con chọn là chị,nếu không là chị thì không là ai hết.

.....

-Mẹ không thể chấp nhận chị hay sao ?

-Bao nhiêu cô gái con không chọn lại chọn chị Loan,con biết rõ về Loan mà con vẫn chọn,con điên rồi sao ?

-Tình yêu thì đâu thể nói trước đi đâu gì hả mẹ, có lẽ đây là duyên số của con,mẹ chấp nhận cho tụi con nhe mẹ

-Mẹ rất quý Loan và xem nó như con cháu trong nhà, con làm sao thì làm, đừng để mẹ phải ghét nó.mẹ về đây

Bà Phụng về Quân ôm đầu suy nghĩ,mọi chuyện khó hơn anh nghĩ,mẹ anh là người hiền lành nhưng rất kiên quyết,bà không dễ thay đổi quyết định của mình.chị cũng đi xuống, chị biết chắc mọi chuyện còn phức tạp hơn nữa.

-Không sao đâu em,1 vài ngày là mẹ sẽ đồng ý thôi mà

.....

-Mẹ nói vậy thôi chứ mẹ dễ mền lòng lắm,mẹ chỉ có anh là con trai thôi,trước giờ anh làm gì mẹ cũng ủng hộ anh hết,em yên tâm đi,đừng suy nghĩ gì hết.Chị biết Quân đang an ủi chị

“Vì là con trai duy nhất của mẹ nên mẹ sẽ không bao giờ chấp nhận được em đâu anh à”

Sau ngày hôm đó bà Phụng vẫn không nói gì khiến chị càng thêm lo lắng,không biết ý của bà ra sao.Quân đưa chị đi nhiều nơi để xem nhà, nhưng chị thì không còn tâm trí nào để nghĩ đến nhà cửa,thôi thì Quân làm gì cũng được,Chị ở đâu cũng được chỉ cần nơi đó có Quân thôi

-Dạ Alo

-Quân nó đi làm về chưa con

-Hôm nay cô cháu mình nói chuyện với nhau 1 lát nhé.con qua cô nhà hàng nhé

-Dạ

Cuối cùng thì bà Phụng cũng tìm chị, mọi việc không biết như thế nào,thôi thì cứ xuôi theo số phận

.....

Chị đến nhà hàng,bà Phụng gọi chị vào phòng làm việc riêng,bà vẫn như ngày nào,hiền hòa và ân cần

-Con chào cô

-Con ngồi xuống đây đi,Bà kéo chị lại ngồi gần bà

-Con ốm hơn trước rồi,sao số con lại khổ như vậy hả con

Chị lại roi nước mắt,bà phụng là người mà chị rất quý,bà cũng rất thương chị nên chị cũng không muốn làm bà phải buồn

-2 đứa quen nhau lâu chưa ?

-Dạ cũng được 1 năm r ồi

-Nó tốt với con chứ

-Dạ

-Loan nè,thằng Quân nó còn trẻ,bản tính lại hiếu thắng, con thì đã có gia đình r ồi,con biết đó,đàn ông nó cả thèm chóng chán lắm,giờ thằng Quân cảm thấy thương con,nhưng 1 vài năm nữa nó sẽ cảm thấy những cô gái trẻ hiện nay mới hợp với nó,lúc đó con sẽ khổ lắm.có lẽ vì ở cùng nhà nên nó quen với sự có mặt của con,hay nó xem con như 1 người chị,r ồi nó lại nghĩ đó là tình yêu.r ồi nó thấy hoàn cảnh của con nó đ ồng cảm,chứ không hẳn là yêu đâu con.2 khác xa nhau quá,khó mà có hạnh phúc con à

-Con biết thân phận con không xứng đáng với cậu Quân,nhưng không hiểu sao lại như vậy nữa,cũng không phải con trèo cao hay mơ mộng gì,chỉ là con yêu Quân thôi,chị vừa nói vừa như muốn thanh minh cho bà Phụng hiểu.Bà Phụng vô vai như an ủi chị

-Cô hiểu chứ,khi con ở đây là cô biết tính con r ồi,cô thương con cũng vì con hiền lành,chịu khó,cô cũng không muốn con phải khổ,nhưng mà con à,nếu con là cô có chấp nhận cho con trai mình lấy 1 người đã li dị ch ờng không,cô xin lỗi con Loan à,Cô cũng buồn lắm,cô không muốn phải nói ra những lời khiến con đau lòng,nhưng cô không thể chấp nhận được chuyện này con à,R ồi gia đình dòng họ cũng không ai chấp nhận đâu con,cô biết con sẽ buồn,nhưng hãy cố quên nó đi con,cả 2 không có tương lai đâu.chị chỉ biết khóc...khóc.....khóc....mà thôi

-Con có trách cô nhẫn tâm cô cũng chấp nhận,con thương Quân thì cô cũng thương nó,con hãy nghĩ đến tương lai của nó mà ra đi đi con

-Con không cần gì hết cô à,con biết con không xứng với Quân,con chỉ xin được ở gần Quân thôi,chỉ cần nhìn thấy cậu ấy mỗi ngày là được,cậu Quân cưới vợ cũng không sao,con sẽ sống lặng lẽ,chỉ cần được ở bên

Quân thôi cô ơi, chị nức nở. hãy để con giúp việc cho vợ chồng cậu ấy, cô đừng bắt con phải đi cô ơi, con xin cô, con xin cô

-Con bình tĩnh đi, cô cũng không muốn như vậy đâu, nhưng con nghĩ xem, có người đàn bà nào chấp nhận cho người yêu của chồng mình sống chung nhà không

-Cô ơi cô thương con cô đừng bắt con đi cô ơi.

-hazzz, sao số con lại khổ như vậy chứ, cô thương con, nhưng vẫn không thể để Quân lấy con, có lẽ 2 đứa sẽ oan hận

cô, nhưng là 1 người mẹ cô không thể chấp nhận con à

Mọi thứ xung quanh chị giờ là bóng tối. chị chẳng tìm thấy con đường nào để có thể đến với Quân. Ư thì Duyên Và Phận

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 12

Chị lang thang trên đường nước mắt cứ chảy liên tục, chỉ chẳng dám trách ai hết chỉ trách cho số phận mình, chị nghĩ đến những lí do khiến người ta không thể chấp nhận chị, đúng là có quá nhiều thứ để chị không thể đến với Quân, nhưng lí do lớn nhất khiến người ta không thể chấp nhận được là chị đã có 1 đời chồng, tiền thì nhà Quân không thiếu, bà Phụng không phải là người quan trọng chuyện tiền bạc, còn vì chị lớn tuổi sao? đó chỉ là thứ yếu, cái rào cản mà chị vĩnh viễn không thể vượt qua đó là quá khứ từng li dị chồng, ừ thì chị cũng có muốn vậy đâu, đàn ông li hôn thì vẫn có thể tìm cho mình người khác, còn phụ nữ thì 2 chữ li hôn như cái gì đó nặng nề lắm, nó như cái mũ sắt khi đội vào thì vĩnh viễn không lấy ra được, đời thật là bất công, nhưng cũng đâu phải chị muốn như vậy là do ông trời sắp đặt hết đấy thôi, ông trời sắp đặt cho chị phải lấy người đàn ông xấu xa rồi giờ đây lại cho chị gặp người đàn ông tốt và hoàn hảo như Quân rồi thì giờ lại bắt chị phải chịu mọi đau khổ như vậy, có phải ông trời đang trêu đùa với chị, hay trời đang trừng phạt chị vì dám trèo cao, lơ lem như chị thì không thể nào gặp được hoàng tử.....ôi bao nhiêu thứ đang hiện ra trong đầu chị như thế để chị biết rằng chị và Quân mãi không thể đi trên cùng 1 con đường

RENGGGG.....RRREENGGGGGG.

Quân đã gọi nhiều lần rồi, có lẽ Quân đã về nhà và không thấy chị, ôi chị yêu Quân biết bao nhiêu

-Em đi đâu vậy, sao không nghe điện thoại, anh gọi nhiều lần lắm rồi, có chuyện gì hả

-Không, chỉ là em muốn đi lòng vòng thôi, anh đói không, em chưa nấu cơm

-Ủm, không cần phải nấu nữa, anh chở em đi ăn gì nhé, nhưng sao mắt em đỏ vậy, em khóc sao

Nước mắt chị lại ứa ra, Quân đưa tay ôm lấy mặt chị, lau 2 dòng nước mắt, sẽ không có gì đâu em, dù mẹ có kiên quyết phản đối thì anh vẫn lấy em, chúng ta sẽ đi khỏi nơi này đến 1 nơi nào đó và tạo dựng cuộc sống mới, chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc

Chị biết Quân nói thật, chị hạnh phúc biết bao nhiêu khi nghe Quân nói những lời này, chỉ cần bấy nhiêu thôi, chỉ cần biết trong lòng Quân có chị là đủ lắm rồi, nhưng làm sao chị có thể để Quân phải chịu khổ cùng chị, Quân còn trẻ, còn công việc, còn tương lai, nếu đi cùng chị Quân sẽ mất tất cả, sẽ phải mang tội bất hiếu với mẹ, với cả họ hàng, chị không thể ích kỉ như vậy, nhưng chị phải làm sao đây? làm sao mới là đúng...?

Ngày hôm sau bà Phụng gọi Quân về nhà có việc, khi về đến nhà thì thấy chú Thắng và Quyên cũng có mặt, Quân biết trước chuyện này sẽ xảy ra

-Dạ con chào chú, chú em đến lâu chưa?

-Chào con, chú cũng vừa mới đến

-Anh, sao 2 hôm nay không gọi cho em

-Ủm, anh hơi bận

-Con ngẩng đi, mẹ và chú có chuyện cần bàn với 2 đứa

-Quyên nè, con đã nghe ba con nói chuyện rồi đúng không

-Dạ

-Con thấy sao, Bác và ba con thì muốn kết thêm tình thân thiết giữa 2 gia đình, nhưng quan trọng là con có thích không nữa

-Dạ, con thấy anh Quân cũng là người đàn ông lý tưởng đó bác, nhưng con chỉ sợ anh Quân có nhiều cô gái vây quanh nên còn do dự thôi, con thì

con muốn làm dâu của bác, Quyên vừa nói vừa cười, cô ta là người lanh lẹ, thẳng tính và cũng khéo lấy lòng người khác

-Nhưng cũng phải hỏi ý Quân sao nữa chứ chị, Quân nè, con thấy em nó như thế nào, con có muốn tìm hiểu và tính chuyện lâu dài không

-Mẹ à, mẹ đã biết ý con rồi sao mẹ lại làm như vậy, con thấy thật có lỗi với chú

-Có chuyện gì vậy chị

-Không có gì đâu anh, chỉ là tuổi trẻ thì ai mà không có chuyện yêu đương nhưng chuyện xây dựng gia đình thì lại là chuyện khác anh à

-Anh nghĩ anh em mình muốn làm sui với nhau nhưng nếu bọn trẻ không yêu nhau thì cũng không nên ép buộc chúng làm gì em à, Quân nè, chúng nghĩ là con đã có ý với ai rồi nên mới nói vậy, nhưng dù là ai thì chú cũng ủng hộ con, nhưng con nhớ không được làm mẹ con buồn lòng đó

-Cám ơn chú đã hiểu cho con

-Ba à, con thích anh Quân, dù anh có thương yêu ai đi nữa thì con vẫn quyết lấy anh Quân, ba phải ủng hộ con chứ

-Con gái à, lấy người không yêu con sẽ khổ cả đời đó, chị thấy không, Em thấy không con bé này tính nó trẻ con mà lại háo thắng nữa, anh cũng rồi nó lắm.

-Mẹ chỉ muốn Quyên nó làm dâu nhà mình thôi, con xem sắp xếp đi

-Con xin lỗi Mẹ, xin lỗi chú, nhưng trong lòng con đã có người mà con muốn lấy làm vợ, dù cô ấy không có gì hết nhưng con vẫn muốn lấy cô ấy

-Con muốn làm mẹ mất mặt với chú Thắng sao

-Kìa em bình tĩnh đi, nó nói vậy chắc là con bé đó có cái gì đó đặc biệt nên nó mới thương

-Anh không hiểu đâu,em không phải không thương nó nhưng em không thể chấp nhận được anh à

-Bác cũng biết cô gái đó sao

-Là người mà em cũng biết

-Em cũng biết sao,Thúy hả

-Không,là chị Loan,người giúp việc nhà của anh

-Anh điên rồi sao?

-Kìa Quyên sao con lại nói chuyện như vậy,Ông thảng lên tiếng

-Anh xem nó đó,có phải em khó khăn gì đâu,em cũng cũng thương con bé đó lớn hơn nó 3 tuổi,và cũng đã từng li hôn nữa.

-Anh chọn ai không chọn đi chọn 1 đứa osin,thật không thể chấp nhận được

-Có Ba và cô Phụng ở đây mà con ăn nói vậy đó hả Quyên,thật là hỗn láo mà

-BA,con sẽ lấy anh Quân,con không thể chấp nhận thua 1 người osin như vậy

-Em đừng xúc phạm chị ấy

-Cô,con sẽ làm dâu nhà cô,nếu cô chấp nhận con.con không tin mình không làm anh Quân thay đổi

-Anh nghĩ mọi chuyện nên dừng lại ở đây thôi,còn Quân,con hãy suy nghĩ thật kĩ,mẹ con chỉ có mình con thôi,đừng khiến mẹ con phải đau lòng, chúng ta về đi con.Ông Thảng và Quyên ra về,Quyên tức tối vô cùng

-Con thật sự phải làm vậy sao,con muốn mẹ phải xấu hổ với chú Thảng sao

-Mẹ à,sao mẹ phải làm tới nước này,mẹ thừa biết con muốn lấy chị mà sao còn hèn chú đến bàn việc này,mẹ muốn con phải làm sao đây

-Chia tay ngay đi,hãy để Loan nó ra đi và cưới Quyên.mẹ không muốn nói nhiều nữa,lần này con phải nghe mẹ.mẹ quyết định rồi

-Con không lấy Quyên đâu,mẹ đừng ép con

-Nếu mẹ nhất quyết con định sẽ làm gì, Loan nó quan trọng hơn mẹ sao, quan trọng hơn cả sự nghiệp của con sao ?

-Mẹ đừng hỏi con như vậy, đó là 2 chuyện khác nhau,mẹ đừng làm khó con

-Mẹ hỏi con định sẽ làm gì nếu mẹ không đồng ý

-Con không muốn mẹ buồn lòng cũng không muốn chị phải khổ.mẹ không thể vì thương con mà chấp nhận sao

-Mẹ thương con,chuyện gì mẹ cũng có thể đồng ý,nhưng riêng chuyện này thì không. Mẹ nhắc lại lần nữa,là mẹ không đồng ý, mẹ sẽ cưới Quyên cho con

-Mẹ muốn con phải khổ sở cả đời sao,con lấy người không yêu con sẽ không hạnh phúc đâu mẹ à

-Vợ chồng sống lâu ngày rồi sẽ sinh ra tình cảm con à, vả lại con cũng đâu có ghét Quyên. Hai đứa có tình cảm rất tốt mà

-Nhưng đó không phải tình yêu,tính Quyên đỏng đảnh,tiểu thư lại kiêu ngạo nữa,không hợp với con

-Vì nó còn trẻ, lại sống môi trường bên đó,khi về làm vợ làm mẹ sẽ chẳng chặc thôi

-Vấn đề là con không yêu Quyên, con chỉ yêu chị thôi,con xin mẹ đó

-Thôi mẹ không muốn nói nữa,điều cần nói mẹ đã nói rồi,nếu con nhất quyết làm theo ý mình thì con đừng trách mẹ,con về và suy nghĩ lại đi

Mọi chuyện tưởng chừng như đơn giản,nhưng không,dù bà Phụng có thương đến đâu,có hiềm lành đến mấy thì với Loan bà cũng không thể chấp nhận được. Chị và Quân 2 con người 2 số phận 1 tình yêu không biết rồi sẽ phải ra sao ?

Quân trở về nhà với tâm trạng lo âu và mệt mỏi,anh chẳng nói gì chỉ nằm lên đui chị,chị đưa tay vuốt mái tóc Quân,chị hiểu được Quân đang rất đau khổ khi phải đứng giữa gia đình và chị,đây là điều không ai muốn cả 2 người đều không biết phải giải quyết như thế nào

-Tuần sau a đưa em qua nhà mới nhe,em há ở tạm bên đó 1 thời gian

-Anh sẽ cưới Quyên sao ?

-Anh không cưới ai ngoài em,nhưng giờ mẹ đang giận,mẹ sẽ không đồng ý cho e ở đây đâu,anh sẽ cho người thu xếp nhà cửa tuần sau em sẽ qua đó,hãy cố gắng vì anh mà chịu đựng,dù mẹ có nói gì,có làm gì em cũng hãy cố chịu,rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.

Hôm sau khi Quân vừa đi làm thì Quyên đến

-Chào cô,cậu Quân đi làm rồi cô

-Tôi biết,tôi đến đây để gặp chị

-Có chuyện gì không cô

-Hừ,chị thật là đáng sợ mà

-Cô nói vậy là sao

-Chị đừng giả vờ nữa,tôi biết hết rồi

-Tôi không hiểu cô nói gì nói

-Nghe anh Quân nói 2 người yêu nhau hả

Thì ra là Quân đã nói với Quyên

-Đó là chuyện của tôi và cậu ấy

Bốp,Quyên đưa tay tát thẳng vào mặt chị,chị cảm thấy mặt mình nóng
rất,đau quá

-Cô làm gì vậy

-Tôi tát để chị tỉnh ra, người như chị sao dám dành anh Quân với tôi

-Tôi không dành,tôi và cậu Quyên yêu nhau

Bốp,lai 1 cái tát nữa

-Chị vẫn chưa tỉnh ra sao,chị biết tôi là ai không mà dám nói như vậy,tôi
là người sẽ là vợ anh Quân

-Dù vậy cô cũng không có quyền đánh tôi,Cậu Quân vẫn chưa đồng ý
lấy cô

-Chị cũng ghê gớm thật đó,nhìn bên ngoài tưởng đâu hiên lành ai ngờ ăn
nói cũng đanh đá quá.Đúng,chưa đồng ý,nhưng rồi sẽ đồng ý và chắc chắn
sẽ đồng ý,2 gia đình đã bàn với nhau rồi,cũng xem như lời hứa và tôi cũng
xem như là vợ chưa cưới của anh Quân

.....

-Tôi thấy tội nghiệp chị quá,ở đời phải biết mình là ai thì mới tồn tại
được chứ,chị không nhìn được mình là ai sao,chị chỉ là 1 đứa osin không
hơn không kém,1 bà già đã li dị chồng mà dành anh Quân với tôi

-Cô không có quyền xúc phạm tôi,tôi không dành gì với cô cả,tôi và cậu
Quân quen nhau trước khi cô về nước,còn chuyện 2 bên muốn làm sui với
nhau thì tôi chỉ mới nghe nói thôi

-Đã biết thì chị phải trách xa đi chứ, tôi không hiểu nổi chị có cái gì mà anh Quân phải yêu chị. Hay chị dùng thân thể mình để dụ dỗ anh Quân

-Cô thật là quá đáng,cô..cô,chị uất ức không nói được nên lời

-Tôi không có thời gian ở đây đôi co với chị,chị mau rời khỏi đây đi,tôi không muốn chị ở đây nữa

-Cô không có quyền đuổi tôi, tôi làm cho bà và cậu Quân tôi sẽ đi khi nào bà và cậu Quân không cho tôi ở đây nữa

-Chi cứng đầu hơn tôi nghĩ đó,cứ đợi xem,nhưng tôi nói cho chị biết,tôi nói được sẽ làm được, rồi chị sẽ tự xách áo rời khỏi nơi đây

Quyên ra về còn chị lại 1 mình,thật khổ cho thân chị,đời chị là những chuỗi ngày đau khổ

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 13

Quân về đến nhà nhìn gương mặt chị sưng lên, nhưng anh không nói gì, có lẽ Quân cũng đoán được đi đâu gì đã xảy ra, anh ôm chị vào lòng, đôi mắt thật buồn, Anh nói với chị cuối tuần sẽ đưa chị sang nhà mới, dạo này chị dường như không thể nhìn thấy nụ cười của anh, có lẽ việc đứng giữa chị và bà Phụng đã khiến anh mệt mỏi rất nhiều.

-Không sao đâu em, rồi mọi chuyện sẽ qua thôi

Quân thở dài, Quân biết rõ tính khí cao ngạo của Quyên, Cô không thể nào chấp nhận việc mình phải thua cuộc chỉ vì 1 người như chị. Quyên sẽ tìm mọi cách để làm tổn thương chị, hay bắt chị phải rời xa anh, Quyên nói yêu anh nhưng anh biết trong đó là sự ích kỉ, là muốn giành lấy tình yêu của người khác nhằm thỏa mãn bản tính hiếu thắng của mình, còn Loan, chị hiền lành như vậy làm sao có thể đối đầu với con người đánh đá như Quyên. những ngày tháng êm đềm không còn nữa, giờ trong họ là những lo sợ, họ sợ không thể đứng vững trước bao nhiêu sóng gió, sợ sẽ không còn được nhìn thấy nhau,.....họ sợ phải xa nhau.....

Rồi bà Phụng đến nhà tìm chị, bà cũng không gọi điện báo trước bởi bà đoán được giờ này Quân đã đi làm, đi đâu này khiến chị càng thêm căng thẳng

-Con và thằng Quân định như thế này mãi sao, 2 đứa không xem xảy ra chuyện gì sao

.....

-Loan cô nói thật, con hãy rời khỏi nhà này đi, cô không muốn 2 đứa sống cùng như thế này nữa. nếu con thương thằng Quân con phải nghĩ đến tương lai của nó.

-Loan nè,cô không muốn nói những lời khiến con đau lòng,nhưng con nghĩ xem thằng Quân nó sẽ đau khổ thế nào thế nào khi phải đứng giữa cô và con.giọng bà cứ chậm rãi từng lời

-Nếu nó nhất quyết làm theo ý mình Con nghĩ cô có để nó đi đâu hành công việc hiện tại không ? nếu lấy con nó sẽ mất tất cả,mất gia đình,sự nghiệp ,mất cả tương lai.nếu nó rời khỏi nhà này nó sẽ phải mang tiếng bất hiếu với mẹ,với cả gia đình,họ hàng.

-Thằng Quân nó chỉ mới 30 tuổi thôi,tương lai còn dài,rất dài,nó từ nhỏ đến lớn có đầy đủ mọi thứ,giờ ra ngoài là 1 con số 0,r ấ cơm áo gạo tiền mọi thứ phải tự lo,nó chịu đựng không,cả đời nó cũng sẽ sống trong dằn dặt khi bỏ rơi mẹ mình và họ hàng.Nước mắt chị cứ rơi,rơi mãi,chị không nói được lời nào

-Hay 2 đứa nghĩ sẽ ra đi 1 thời gian r ấ khi có con sẽ quay về? 2 đứa đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó,cô chỉ chấp nhận con Quyên là dâu thôi,nếu thằng Quân bỏ ra đi cô sẽ xem như chưa bao giờ có nó.nói đến đây bà phụng cũng không kiềm được nước mắt.bà thở dài,nắm lấy tay chị

-Con xin lỗi cô,là con đã khiến phải lo lắng,con chưa bao giờ dám nghĩ rằng sẽ để cậu Quân phải rời bỏ gia đình,nhưng con không được sao cô,con chỉ muốn ở cạnh cậu Quân thôi...chị nức từng tiếng 1

-Cô thương con,nhưng không thể chấp nhận con,con không có lỗi,lỗi là do cô,nếu ngày trước cô không đưa con đến đây thì giờ con không phải chịu đựng khổ sở như vậy,số con thật là khổ mà.Cô sẽ cho con 1 số tiền để con làm ăn làm sinh sống,hãy thương cô,hãy nghĩ đến tương lai của thằng Quân mà rời khỏi nơi này đi con.con thương thằng Quân bao nhiêu thì cô cũng thương nó bấy nhiêu,con chỉ mấy năm yêu nó còn cô sinh ra và nuôi nấng nó chùng này,cô cũng không muốn nhìn thấy nó phải khổ sở.con hãy đi đi,xem như cô xin con vậy,nếu nó thật sự ra đi cô sẽ không sống nổi đâu Loan à,chị chỉ biết khóc thôi,giờ chị có nói gì cũng không thể lay chuyển được lòng bà Phụng.thôi thì có lẽ số phận đã định chị phải chịu khổ như vậy,nhưng chị sẽ sống thế nào khi không có Quân,bao nỗi đau đang đè nặng lên trái tim của chị...thôi thì SỐ PHẬN

Bà Phụng ra về không quên để lại 1 túi tiền, có rất nhiều tiền trong đó, chị cũng không quan tâm là bao nhiêu, bởi chị có phải yêu Quân vì tiền đâu, chị nhớ những lời bà Phụng vừa nói, đúng vậy, nếu trước kia chị không đến đây thì chị đã không phải đau khổ như vậy, nhưng chị vẫn không bao giờ hối hận, nếu thời gian có thể quay lại chị vẫn muốn được yêu Quân, vẫn muốn vì Quân mà rơi nước mắt. Chị sẽ không được nhìn thấy Quân nữa rồi, có lẽ mọi chuyện sẽ yên ổn nếu chị ra đi, có lẽ Quân sẽ giận chị, sẽ ghét chị nhưng chị không muốn sau này Quân sẽ phải hối hận khi đánh mất mọi thứ vì mình. Tối đó sau khi ăn cơm xong, khác với thường ngày, Quân ngồi trên sofa còn chị thì nằm gối đầu trên đùi anh, chị không muốn nhắc lại bất cứ chuyện gì đau buồn nữa, chỉ muốn nhìn Quân thôi, chị không còn nhiều thời gian ở đây chị không muốn nước mắt chiếm lấy thời gian quý báu đó

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 14

-Sao vậy,hình như chỗ này là của anh mà

-Thì em cũng muốn biết cảm giác được nằm trên đùi anh là thế nào mà

-Em thấy sao ?

-Rất dễ chịu

Quân đưa tay vuốt má chị,chị nắm lấy tay Quân,và nói

-Con trai mà trắng như con gái vậy

-Thì anh là bạch mã hoàng tử mà

-Anh có thói quen tự khoe khoang mình hả

-Đâu có .anh có khoe đâu,toàn là thiên hạ nói không đó chứ

-Tại sao lại yêu em,em đâu có đẹp

-Anh không yêu em vì đẹp hay xấu,chỉ đơn giản là yêu thôi,vì yêu nên không cần có lý do em à,còn em ?

-Em yêu vì anh đẹp trai mà,chị cười mắc cỡ,vì chị không ngờ mình lại nói ra những lời này

-Nếu vậy mai một em phải sinh con sao nó giống anh,như vậy mới đẹp được,Quân cười,chị đưa tay sờ lên mặt Quân,con người này,gương mặt này mãi mãi sẽ in sâu trong lòng chị,dù có chết chị cũng không muốn Quên

-Không được, chỉ là con gái giống anh thôi, con trai sẽ giống em. chị nói như muốn mơ về 1 tương lai tốt đẹp hơn, cái mà chỉ có trong mơ chị mới có được

-Sao vậy

-Con gái thì không sao. con trai mà đẹp như ba thì sẽ làm khổ các cô gái đó. Quân lại cười, anh cũng như chị, cũng muốn quên đi tất cả để mơ về cuộc sống của riêng họ, Quân vuốt tóc chị

-Thì em cũng đẹp mà

-Em đẹp sao, lần đầu mới nghe anh khen đó

-Ừm, chỉ là không muốn nói thôi, anh muốn em tự cao

-Em đâu có tính đó. 2 người cười nói đến tận khuya

-Khuya rồi em ngủ đi, trưa mai anh về chờ em đi mua 1 số đồ chuẩn bị dọn qua nhà mới nhé. chị gật đầu. đôi mắt hiện rõ nét ưu buồn. Quân ôm lấy chị hôn nhẹ lên môi chị. chúc em ngủ ngon nhé

.....

Sáng hôm sau như mọi ngày, khi Quân chuẩn bị đi làm, chị bước đến chỉnh lại cổ áo cho Quân dù nó đã rất ngay ngắn, nhưng chị vẫn muốn chỉnh lại, chỉ là chị muốn làm 1 đi đầu đó mà thôi, chị ôm lấy Quân, Ôm thật chặt như thể sẽ chẳng bao giờ còn cơ hội để làm đi đầu đó. Quân ôm lấy chị và hôn lên má chị.

-Trưa anh sẽ về chị gật đầu

Quân đi rồi chị 1 mình, 1 mình..... 1 mình khóc

Chị xếp gọn đồ đạc vào vali, lê từng bước chân nặng nề xuống cầu thang, nước mắt chưa bao giờ ngưng chảy, nó cứ chảy xuống đầy mặt chị, chị bước xuống bếp như vẫn thấy hình ảnh Quân ngồi đó, chị ngồi xuống ghế sofa nơi Quân vẫn thường gối đầu lên chị, chị vẫn như còn cảm

nhận được hơi ấm của Quân đang ở đây, rồi chị tưởng tượng đến cảnh Quân về không nhìn thấy chị, có lẽ Quân cũng đau khổ không kém gì chị, có lẽ mọi thứ sẽ trở nên thế nào với tính kh Quân, chị cẩn thận dẹp tất cả các bình hoa trên bàn, chị sợ Quân sẽ gây tổn thương cho chính mình, rồi chị nắm lấy sợi dây chuy ền trên cổ “QL”, chị sẽ giữ lại nó, như giữ lấy tình yêu của họ. chị lấy trong vali túi ti ền của bà Phụng và để lên bàn, chị chẳng biết mình phải đi đâu, lại 1 lần nữa chị không nhìn thấy được hướng đi của chính mình. Chị có thể đi đâu khi ở nơi này có Quân, liệu chị có thể vượt qua nỗi nhớ nhưng khi hình ảnh của Quân đang ngập tràn trong đầu chị, nhưng chị vẫn phải đi, ” tạm biệt anh tình yêu của em”

Chị đến bến xe nhưng chẳng biết phải đi đâu, chị leo lên đại 1 chiếc xe sắp khởi hành mà cũng chẳng hỏi điểm đến của xe là nơi nào, vì trong lòng chị chỉ muốn đến 1 nơi thôi, nhưng nơi đó sẽ mãi không có chuyến xe nào dành cho chị

Quân về đến nhà, chị không ra đón, dưới bếp bữa cơm đã được chuẩn bị sẵn. Quân nghĩ rằng chị đi ra ngoài, a gọi điện, chị không bắt máy, Quân linh cảm có gì đó đã xảy ra, anh chạy vội lên lầu, mọi thứ yên ắng quá, đầu óc trống rỗng, Quân cố gọi thêm mấy lần nữa nhưng chị vẫn không nghe. Quân như nghĩ ra đi đâu gì đó, anh cố trấn an bản thân, anh gọi bà Phụng

-Mẹ gọi chị Loan qua nhà rồi hả

-Không có,....

Bà Phụng chưa nói hết câu thì Quân đã tắt máy, Anh đi đến tủ quần áo và mở ra, anh nắm tay thật mạnh vào đó, không có gì hết, mọi thứ trống lỗng, Quân lái xe ra bến xe chạy khắp nơi tìm chị với hi vọng chị đang đợi chuyến xe nào đó, hay vẫn còn đợi anh đến mà chưa đi, Quân chạy mãi, tìm mãi vẫn không thấy chị. tim anh cũng đau không kém chị

Quân thờ thẩn về nhà cậu như phát điên lên, Quân gọi cho chị liên tục, chị vẫn không bắt máy, anh đau khổ giận dữ, quân đập nát tất cả mọi thứ trong tầm mắt mình, rồi Quân nhìn thấy túi ti ền trên bàn, anh hiểu ra mọi chuyện, Quân đau khổ ngã bịt xuống ghế, lúc này bà Phụng đến, nhìn mọi thứ đổ vỡ dưới sàn bà biết chị đã đi

-Co chuyện gì mà con đập phá lung tung thế này

Quân ôm đầu đau khổ.-Mẹ về đi,ccn không muốn nói chuyện với mẹ nữa,chị đi rồi,tất cả là tại mẹ,tại mẹ hết,Quân hét lên.

-Tại sao mẹ lại như vậy chứ,sao mẹ lại muốn làm khổ 2 chúng con,tại sao không thể là chị chứ ,mẹ nói đi

-Mẹ cũng vì thương con thôi,con còn tương lai,còn trẻ sao lại có thể lấy người đã có gia đình chứ

-Có gia đình thì đã sao,con không quan trọng chuyện đó..

-Nhưng mẹ thì quan trọng,rồi người ta sẽ nói gì về gia đình mình đây,có bao giờ con nghĩ đến danh dự nhà mình không ? con Quyên có gì không xứng với con mà con không chịu,bao nhiêu người không chọn đi chọn con Loan,mẹ làm gì sai chứ,mẹ nghĩ đến con đến gia đình là sai sao,còn con,con vì 1 người đàn bà mà lớn tiếng với mẹ,con nghĩ con đúng sao

-Đúng vậy là mẹ đuổi nó đi,là mẹ đưa tiền bắt nó phải rời xa con,vậy giờ con muốn sao,muốn mẹ phải xin lỗi hay chạy đi tìm nó về cho con

-Là tiền này đúng không ? Quân đưa túi tiền cho bà Phung,mẹ dung tiền để ép chị rời con sao,đây có phải là mẹ con không,từ bao giờ mẹ con biết dùng tiền để mua chuộc người khác thế này,mẹ cần tiền về đi,không cần tiền thì chị cũng đi rồi,Quân đau khổ tột cùng

-Bình tĩnh lại đi con,1 thời gian rồi con cũng sẽ quên thôi,con sẽ có vợ và sống hạnh phúc

-hạnh phúc ? Quân cười nhạt,đúng vậy từ giờ con sẽ sống hạnh phúc,mẹ về đi.con muốn ở 1 mình

Quân ngã người xuống ghế,giờ chỉ còn mình anh với nỗi cô đơn lạnh lẽo,nhà không chị vắng vẻ quá,anh cần chai rượu trên tay và bắt đầu cuộc sống không có chị

Chị mệt mỏi và thiếp đi trong nước mắt, xe dừng lại tại cầi thơ, chị cũng không biết đến đây để làm gì, rồi chị chợt nhớ đến 1 nơi mà chị đã cùng Quân từng đến.

Bến Ninh Kiều về chiều đông người qua lại, lần thứ 2 chị đến đây, vẫn phong cảnh này, dòng sông này, nhưng giờ chị 1 mình, chị ước mình có thể hòa mình cùng dòng sông ấy, để nước có thể cuốn đi bao nhiêu kí ức đau buồn và nỗi nhớ mong trong đầu chị.

Chị mở điện thoại ra xem, bao nhiêu là cuộc gọi của Quân, chị nhớ anh da diết, chị muốn được nghe giọng nói của Quân, nhưng chị không có can đảm gọi cho anh, Chị vào 1 nhà nghỉ và vùi đầu vào gối, chị muốn ngủ 1 giấc để quên tất cả, nhưng chị cũng không làm được. 1 tin nhắn được gửi đến, chỉ vỏn vẹn 3 chữ “Anh nhớ Em” nước mắt cứ thế mà tuôn ra, chị không trả lời, chị đưa tay nắm thật chặt sợi dây chuyền QL, Chị nấc từng tiếng “Em Nhớ Anh”

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 15

Những ngày tiếp theo của Quân là chuỗi ngày” hạnh phúc “ bên li rượu, quán Bar, anh bỏ bê công việc, r ồi những buổi tiệc ồn ào thâu đêm suốt sáng, anh tìm đến tất cả các quán Bar ở Sài Gòn, nhưng anh không lần nào tìm chị, anh cũng không biết tại sao, Quân không cho phép mình tỉnh táo, bởi nếu không say, không vui anh sẽ không thể nào không nhớ chị, nhưng r ồi sau mỗi cuộc vui dù say đến mấy Quân vẫn không quên nói “Anh v ề r ồi” Quân vẫn nằm tại đó, nơi anh vẫn hay nằm trên đùi chị, nước mắt vẫn rơi, miệng vẫn thì thào ‘Em đang ở đâu, anh nhớ em’ và rồi trong cơn say anh lại nhấn cho chị “anh nhớ em”

Còn chị cũng không khác Quân là mấy, sau hơn 1 tuần vui đùa trong nước mắt chị xin làm tạp vụ cho 1 khách sạn, đêm thì rửa chén phụ bán quán ăn, chị làm hết sức lực mình, chị muốn đi tất cả, nhưng càng muốn quên thì chị lại càng nhớ, đêm về chị lại nhìn vào điện thoại chỉ 3 chữ “Anh nhớ em” chưa bao giờ Quân viết hơn 3 chữ, nhưng cũng chưa ngày nào anh quên nhấn cho chị, chị đọc r ồi lại khóc, Chị nhớ Quân, nhớ nét mặt lạnh lùng của ngày đầu gặp mặt, nét cau có khi chê chị nói nhiều, nhớ nụ cười khi anh trêu ghẹo chị, nhớ ánh mắt, nhớ tất cả mọi thứ thuộc về anh, nhưng chị sẽ cố gắng sống thật tốt, sống với tình yêu của anh chứ không phải để quên anh, bởi chị dù có chết cũng không muốn quên anh

Hơn 7h Bà Phụng và đến nhà Quân, căn nhà ngổn ngang và đầy mùi rượu, Quân nằm đó, chẳng để ý gì đến người đối diện

-Con lại như vậy nửa r ồi, không ngày nào con tỉnh được hay sao

-Anh ng ồi dậy đi, chẳng giống anh tí nào cả

-Con uống đủ chưa,nếu đủ rồi thì tỉnh táo lại mà lo làm việc đi chứ,con bỏ cả tháng nay rồi còn gì,như vậy là đủ rồi con à,còn bao nhiêu là việc chờ con giải quyết, hãy quên hết đi con,con cứ như vậy thì mẹ làm sao đây chứ

-Vì 1 người chẳng ra gì mà phí phạm cuộc đời mình,anh không thấy tiếc hả ?

-Em nói ai chẳng ra gì,em nói lại lần nữa xem

-Em nói chị ta đó,anh vì 1 người đàn bà tối ngày say xỉn,anh chẳng đáng là đàn ông tí nào cả,vì loại người đó mà anh trở nên bê tha vậy có đáng không chứ

-Vậy thì với ai là xứng đáng,cuộc đời anh không liên quan đến em,em về đi

-Nhưng anh sẽ là chồng em

-Nếu em muốn lấy 1 người như anh thì mai chúng ta đám cưới,nhưng anh nói cho em biết,lòng anh chỉ có 1 mình chị Loan thôi,mãi mãi không có em,không bao giờ có em.

-Anh điên rồi,.

-Thôi con à,nó say rồi,con đừng để ý làm gì, bà Phụng về về Quyên,đến khi nào nó tỉnh bác sẽ nói nó xin lỗi con.Quân à,để mẹ đưa con lên phòng ngủ nhé

-Không,con ở đây,con không đi không đâu hết,mẹ về đi,em về đi.Giọng Quân lẽ nhè

Bà Phụng lắc đầu buồm bả,bà chưa bao giờ thấy Quân như vậy,bà thở dài và bước ra về

-Em vui rồi đúng không ? Quân nhắm mắt lại,gương mặt đầy đau khổ,tay cầm điện thoại,miệng lầm bầm”em không thể gọi cho anh 1 lần sao

?”nhưng vẫn không quên gửi 1 tin nhắn cho chị

Sáng hôm sau khi Quân còn chưa tỉnh rượu thì Thúy đến

-Em tìm anh có việc gì.Quân tỏ ra mệt mỏi

-Có có mấy hồ sơ cần anh kí,Em có nghe cô Phụng nói về chuyện của anh

-Em ngủ đi,để anh pha cà phê cho em

-Không cần đâu anh,anh rửa mặt cho tỉnh táo đi,để đó em pha cho

-Xin lỗi em,nhà hơi bèn

-Không sao đâu anh

Với Thúy Quân luôn dành những lời lẽ nhẹ nhàng và tôn trọng,bởi Thúy là bạn đã hơn 10 năm với anh,tuy không phải tình yêu,nhưng Thúy luôn là người bạn mà Quân rất quý

.....

-Anh có muốn ăn gì không ?

-Không,Quân lắc đầu

-Đừng tự hành hạ bản thân mình nữa anh à,anh như vậy nếu chị ấy biết được chắc sẽ đau lòng lắm,anh càng sa đà,cô sẽ càng giận chị,hãy cố gắng lên anh,rồi cô sẽ đồng ý thôi,hãy xem như tạm xa nhau 1 thời gian để thử thách tình yêu của anh chị,em sẽ ở bên cạnh cô thuyết phục cô,anh hãy cho cô thấy anh đã lớn,anh có đủ bản lĩnh vượt qua tất cả,em tin rằng cô không phải là người sắt đá,rồi qua 1 thời gian cô sẽ thấy tình yêu của anh không phải là bông bột,lúc đó cô sẽ chấp nhận chị thôi anh à

-Nhưng anh không thể làm được hết, cũng không thể tìm cô ấy,anh nhớ cô ấy phát điên lên.Quân gục đầu vào vai Thúy,anh khóc thật nhiều,anh như trút hết bao nỗi đau mà những ngày qua đã gồng mình chịu đựng

-Anh khóc đi,Thúy vỗ nhẹ vai anh,rồi anh sẽ tìm được chị thôi,em tin
rồi đây anh chị sẽ hạnh phúc.

.....

Chị làm xong việc thì trời đã khuya,mọi người đã ngủ còn chị thì thao
thức,chị ng ồi đó giữa 4 bức tường lạnh lẽo,nỗi nhớ Quân khôn xiết,chị
ước có thể nhìn thấy Quân,chị thở dài mệt mỏi,dù sao mơ vẫn là mơ,chị đã
mơ 1 giấc mơ dài đã đến lúc phải trở về với hiện thực,mà hiện thực thì
không có chỗ cho lọ lem như chị.

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 16

Bao đêm mơ, bao đêm nhớ, bao đêm dằn dặt giữa tình yêu và hiện thực, cuối cùng thì nỗi nhớ thương Quân đã chiến thắng tất cả, chị muốn gặp Quân dù chỉ là từ xa nhưng chị vẫn muốn

Chị đón xe lên Sài Gòn trong lòng mang bao nỗi nhớ, chị tự nhủ “chỉ 1 lần này thôi, chị chỉ muốn nhìn thấy anh 1 lần nữa thôi, sẽ không sao hết, chị sẽ đứng thật xa, thật xa rồi”

Chị đi thẳng đến khách sạn nơi Quân làm việc, đã hơn 12h rồi, có lẽ Quân đã nghỉ trưa, hơn 1h thì chiếc xe quen thuộc của Quân cũng đến khách sạn, nhưng chị không nhìn thấy Quân, Quân lấy xe thẳng vào tầng hầm để xe, không nhìn thấy Quân, không sao hết, chị lại quay về nhà Quân, chị chọn 1 quán cafe gần đó và đợi, chị mong sao cho thời gian trôi qua thật nhanh, thật nhanh

Cuối cùng Quân cũng về đến nhà, thoáng nhìn thấy Quân từ trên xe bước xuống, tìm chị như thất lạc, nỗi nhớ mong ấp ủ bấy lâu nay, giờ Quân ở đó, chị đứng đây, chị muốn chạy thật nhanh đến và ôm lấy Quân, chị muốn rằng hét lên rằng chị nhớ anh, nhưng đi đâu chị có thể làm là đưa tay lên miệng như cố kiềm nén cảm xúc của mình, nước mắt tuôn ra hòa cùng tiếng nấc, Quân bước vào nhà mà không hề hay biết, Chị lê từng bước trên con dài, vậy là đủ rồi, chị đã nhìn thấy Quân, con người mà hằng đêm đi vào giấc mơ của chị, chị quay về và tự nói với lòng, sẽ không bao giờ tìm Quân nữa, tình yêu đó chị sẽ để vào tim, chị sẽ sống mãi với giấc mơ đó dù cho giấc mơ không bao giờ là hiện thực

Rồi thời gian trôi qua, đã 3 tháng rồi, Quân đã đi làm trở lại, anh không buông thả như trước, nhưng đêm đến thì rượu chính là bạn của anh, bà Phụng không thuê người giúp việc như trước mà chỉ để cho họ đến dọn

đẹp,nấu cơm,họ luôn ra khỏi nhà trước khi Quân về,bởi anh không muốn tiếp xúc với ai hết,còn Quyên do không chịu nổi sự lạnh lùng của Quân nên đã quay về Mỹ, chỉ có Thúy luôn bên cạnh và chia sẻ mọi nỗi buồn cùng anh.

Quân về đến nhà,có tiếng động từ trên lầu vọng xuống. Thúy từ phòng anh bước ra

-Là em sao ?

-Anh tưởng là ai ha ? Thúy cười và hỏi

-Không,mà sao em lại ở đây

-Cô đưa chìa khóa cho em,nhờ em nấu cơm cho a,hôm nay cô giúp việc không đến,

-Cảm ơn em.cả 2 trò chuyện thi bất chợt Thúy hỏi

-Anh nè, sao Anh không tìm chị ?

-Để làm gì em,Quân thở dài,nếu thật sự là duyên phận thì sẽ gặp lại nhau thôi,vả lại mẹ anh vẫn chưa đồng ý,giờ gặp nhau chỉ làm khổ chị ấy mà thôi.

Sau khi Thúy ra về Quân bước lên lầu 2,đã lâu rồi,từ ngày chị đi Quân chưa bao giờ bước lên phòng của chị,anh nhìn ra cửa sổ,bầu trời bao la quá,nên anh không thể nhìn thấy chị.

Sau 1 ngày làm việc mệt nhọc, chị nhìn vào điện thoại,vẫn tin nhắn đó, dòng chữ đó,không nhiều không ít,nhưng giờ chị không khóc nữa, chị ôm lòng và mỉm cười,Quân vẫn chưa quên chị như vậy là đủ rồi,chị đã sống bằng tình yêu đó,cứ thế mà yêu.ai bảo yêu nhau nhất thiết phải ở bên nhau,mỗi người 1 hoàn cảnh,chỉ cần trong tim có nhau là đủ rồi, bỗng chuông điện thoại reo lên. Bà Phụng gọi

-Con khoẻ không ?

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 17

-Con khoẻ không ? vẫn giọng nói nhẹ nhàng của ngày đầu gặp mặt.

-Da con khoẻ.cô có khoẻ không ạ.giọng chị run run

-Cô vẫn khoẻ.con đã tìm được việc làm chưa ?

-Dạ r ồi

-Cuộc sống của con thế nào

-Dạ bình thường cô ơi

-Nhu vậy là tốt r ồi,khi nào có khó khăn gì thì con cứ nói với cô nhe

-Dạ

-Chắc con trách cô nhi ều lắm phải không ?

-Dạ không đâu cô,là do con đã khiến cô buồn lòng

-Thời gian r ồi sẽ giúp con quên đi tất cả.hãy xem như cô đã nợ con

Chị thật muốn hỏi Quân có khoẻ không,sống có tốt không,nhưng r ồi đến khi cuộc nói chuyện kết thúc cả 2 người họ không ai nhắc đến Quân

Thời gian thật sự có thể khiến mình quên được Quân sao ? chị tự hỏi.chị nắm lấy QL và thì th ần”nhớ qua” chị cười bu ồn,r ồi nước mắt lại tuôn ra,”lại một đêm mất ngủ vì nhớ anh”

.....

Quân ng ồi trên sofa tay c ần ly rượu,mắt nhìn vào khoảng không vô định,trời đa khuya r ồi,mọi người đã chìm trong giấc ngủ,Quân chìm trong cơn say,”em ngủ có ngon không ? Còn anh thì không “

Họ cứ thế mà sống trong nỗi nhớ ,nỗi cô đơn,có lẽ trong tim mỗi người đã lấp đầy hình bóng của đối phương,thời gian liệu có làm phai mờ hình bóng của nhau,liệu có ai đó 1 lần nữa đi vào trái tim của họ

Một năm sau

Quân có chuyển công tác tại C ần Thơ 5 ngày.Gia đình anh định đầu tư xây dựng 1 khách sạn 4* tại c ần thơ.Sau khi đã tìm hiểu và làm việc nhiều nơi,Quân về đến khách sạn.Anh lang đạo bước Bến Ninh Kiều.cảnh vật nơi đây vẫn không khác xưa là mấy,lần nào đến đây trong lòng anh đi đầu mang nhiều tâm sự.Anh nhớ đến chị,thời gian trôi nhanh quá và trái tim Anh dường như nhỏ lại,nó không đủ chỗ để người khác bước vào,và vì thế anh đau,nỗi đau đó không ai nhìn thấy được ,cũng không ai có thể xoa dịu niềm đau đó.

Quân ng ồi nhâm nhi ly rượu,tiếng nhạc s ầm sật hình như cũng không thể làm cho tâm trạng anh tốt hơn,các đ ồng nghiệp và đối tác của anh họ đang quay cu ồng theo tiếng nhạc,còn anh thì say sưa uống,có lẽ rượu giờ là ng ban than nhat của anh,Quân càng uống càng nhiều,và hình như rượu đã làm cho hình ảnh chị càng hiện ra càng rõ rệt.Trong tâm mắt Quân là hình ảnh chị cũng với chiếc áo mào xanh,vẫn gương mặt ,ánh mắt của ngày nào ,chị đang ng ồi đó,Quân không tin vào mắt mình,có lẽ Anh đã say,Nhưng chị đây r ồi,chị ngay trước mắt anh.Quân bước gần và nắm lấy tay chị

-Chị .giọng Quân ghen ngào

Cô gái giật mình

-Anh là ai

-Là anh

-Anh nhìn người r ồi.cô gái nói lớn,tiếng nhạc dường như quá lớn
Quân không thể nghe gì cả

Phía sau có người đàn ông vỗ vai và nắm lấy tay Quân

-Đó là bạn gái tôi

Mọi người cũng nhìn thấy cảnh đó và vội kéo Quân ra

-Có chuyện gì vậy anh

Quân xua tay,xin lỗi,tôi nhầm người.mọi người cũng xin lỗi và đưa
Quân về phòng

Quân đứng trước gương,nhìn mình trong gương “quên 1 người thật sự
khó vậy sao “anh nghĩ bệch xuống đất ,Anh tự nói chuyện với chính mình
”em là ai,là ai chứ ? là ai mà bắt anh phải nhớ,” là em sao“Quân đấm tay
vào tường,”sao không thể quên em,tại sao chứ”r ồi nước mắt tự tuôn ra,’ Lại
phải khóc vì em...người đàn ông như anh”,anh cười nhạt nhẽo”sao lại yêu
em như thế chứ” Và r ồi anh hét lên “ANH NHỚ EM”.nước mắt cứ chảy và
anh thiếp đi trong nỗi nhớ da diết về Loan

Quân đang chìm trong giấc ngủ thì có tiếng chuông điện thoại

-Dạ sếp ơi dậy chưa, 8h chúng ta có hẹn với giám đốc khách sạn X
nhe.anh nhớ chứ

-À,tôi nhớ r ồi,cám ơn cậu

Đau đầu qua,Quân đưa tay lên bóp trán,bỗng tay cảm thấy đau qua,anh
cũng chẳng nhớ tại sao tay lại đau thế này.Quân gọi xuống phòng tiếp tân
và và ít nước đá,anh muốn chườm đá cho đỡ đau,(anh nghĩ vậy).Quân
bước vào phòng tắm,hơn 10p sau phục vụ phòng đến

-Dạ tôi đem nước đá đến cho anh

Quân mở cửa và trước mắt anh ,người phụ nữ luôn xuất hiện trong giấc
mơ của anh

Chị ngược lên nhìn Quân,có sự gặp gỡ này sao,không phải là sự vui mừng,cảm giác này là sao? tim như nghẹn lại,không thể thốt nên lời.sau giây phút bất ngờ Quân lên tiếng

-Cảm ơn,chị để lên bàn đùm tôi

-Chị như sực tỉnh,À vâng.Quân đây sao

-Cậu cần gì nữa không ? giọng chị run run.muốn khóc quá,là sự thật sao ?

-Không còn nữa,chị ra ngoài đi.giọng nói lạnh băng

Chị đi thật nhanh và không dám nhìn vào gương mặt Quân 1 giây 1 hết,chị sợ mình sẽ không đứng vững,bao nhớ nhưng lại ùa về.giây phút gặp nhau không phải là vui mừng mà là nỗi đau của bao nhiêu ngày dồn nén.thật sự đau quá.Chị chạy thật nhanh về phía cầu thang 2 tay ôm lấy mặt,chị kìm nén hết sức có thể để không phải khóc lên thành tiếng,tiếng khóc của chị như nghẹn lại.là Quân,Quân của chị đây rồi,nhưng sao chị không thể chạy đến bên Quân,nỗi đau đó hơn ngàn mũi kim đâm vào tim chị

Trong lòng Quân là 1 mớ tâm trạng ngổn ngang,Anh không tin đây là sự thật

-Là em sao ? có đúng là em không ? là em thật rồi

-Sếp xong chưa,mọi người đang đợi anh kìa

Quân như bừng tỉnh,dù sao cũng gặp rồi.duyên phận nay rốt cuộc là sao đây ?

Suốt buổi làm việc Quân cố gắng lắm mới có thể xóa đi hình ảnh của chị để tập trung vào công việc,Anh chỉ mong thời gian trôi qua cho cuộc hẹn mau kết thúc

Anh trở về phòng,công việc khiến Quân mệt mỏi quá.

Quân không biết giờ phải làm sao,Chị đang ở đây,những yêu thương trong lòng giờ lại dâng lên,gặp chị sao ? nói gì bây giờ ? đã 1 năm trôi qua ,biết trong lòng chị giờ có anh không ? vẫn còn yêu anh hay đã có người khác ? tin nhắn được anh gửi đi hằng ngày nhưng chị có bao giờ trả lời đâu.chị đang nghĩ gì ? nếu chị còn yêu anh thì sao ? thì anh sẽ nắm tay chị chạy đến cầu xin mẹ lần nữa hay anh sẽ cùng chị cao chạy xa bay,hay chị sẽ lại lần nữa chạy trốn khỏi nơi đây ? ôi bao nhiêu câu hỏi đặt ra trong đầu anh.Anh thở dài.' Thà không gặp thì thôi,gặp lại sao mà nhớ thế không biết"anh lầm bầm.Quân suy nghĩ 1 r ồi đập vỡ cái ly trong phòng 'không biết cách này có ổn không"Anh tự hỏi và r ồi tự nói.' Anh phải làm gì đây ? Quân gọi tiếp tân nhờ người lên dọn dẹp và không quên nói yêu cầu người đó là chị.(vì anh quen với gđ ks nên việc này đối với anh thật rất dễ dàng)

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 18

Có tiếng gõ cửa, chị đến rồi, Quân nắm chốt cửa mà cảm thấy rất hồi hộp, Quân hít thật sâu

-Cậu cần gì.

-Tôi làm bể cái ly, chị giúp tôi lau dọn đi

-Vâng

Quân bước đến ghế ngồi và cầm sắp hồ sơ làm việc

Chị quét nhưng mảnh thủy tinh và mất hướng về phía Quân, tim chị lại đập thình thịch, rõ ràng là đang rất gần nhưng chẳng ai nói với ai câu nào. chị xong việc và bước ra. Quân nhìn theo và thầm trách 'Sao không chạy đến ôm anh'

Chi trở về nhà, mở từng tin nhắn ra đọc, dù nội dung giống nhau nhưng chị vẫn đọc 'Anh nhớ em' chị đọc đi đọc lại nhiều lần. chị nhớ Quân. cảm giác của ngày xưa lại ùa về, giá như chị có thể chạy đến bên Quân và nói chị nhớ anh đến mức nào, chị yêu anh nhiều bao nhiêu. Nhưng chị không dám, chị sợ mình không thể vượt qua nỗi đau nếu phải xa Quân 1 lần nữa, thôi thì cứ như hiện tại, gặp nhau như vậy là đủ lắm rồi. Chị lại cầm QL đưa vào tim 'Anh sẽ mãi ở nơi đây'

Mỗi ngày Quân đều tìm 1 lý do để gặp chị nhưng tuyệt nhiên không nói câu nào. hôm nay cũng vậy

-Tôi là đổ tí nước lên sàn. chị lau giúp tôi đi

-vâng

Quân muốn nhìn thật kĩ cô gái này, muốn nhìn xem trên cổ cô ấy có còn giữ lại kỉ niệm của anh không, Quân đi đến chỗ chị và làm rơi sấp giấy

-Để tôi lượm cho cậu.

Quân cố nhìn nhưng không thấy. Quân thoáng bu ãn, chị nhặt và đưa Quân sấp tài liệu, và r ã bắt chợt nhìn nhau. ánh mắt Quân bu ãn quá, trái tim chị dường như không thể thở nổi khi nhìn ánh mắt đó. chị thật chẳng dám nhìn lâu, chị bước nhanh ra cửa

-Ngày mai tôi về ã, Quân nhìn theo chị và nói

Chị dừng lại và r ã bước thật nhanh. Quân ở lại 1 mình. anh ôm đầu bu ãn bả

Chị vẫn chạy đến cầu thang và đứng dựa vào góc tường. chị cố cho nước mắt đừng chảy ra, nhưng sao nó vẫn chảy, thì Quân phải về thôi, nhưng sao chị bu ãn quá, chị thật sự muốn chạy đến và nói với Quân rằng anh đừng đi, hãy ở lại với chị. nhưng chị chẳng làm được gì hết, gập lại r ã sẽ lại nhiều hơn

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 19

Chiều tối hôm đó Quân hỏi quản lý ks về giờ làm việc và giờ về của chị, Quân cố gắng thu xếp công việc thật nhanh và cho xe đợi trước khách sạn. hết giờ làm việc chị ra về trên chiếc máy. Quân lái xe theo chị Quân muốn biết chị sống ở đâu và cũng muốn nhìn chị thêm chút nữa, chị cứ chạy và chạy. rồi chị dừng lại tại 1 khuôn viên cạnh bờ sông, chị chọn cho mình 1 góc khuất ánh đèn và ít người qua lại. Quân cứ thế mà đi theo chị. Quân nghĩ không xa lắm nhưng đủ để chị không nhìn thấy anh. Quân muốn đến bên chị, muốn ôm lấy chị cho thỏa lòng mong nhớ, nhưng đến để làm gì? để nỗi nhớ ngày 1 đông đây, để tình yêu ngày 1 lớn và để đau khổ ngày càng nhiều hơn. còn Chị cứ nhìn xuống dòng sông, chị buồn quá. mai Quân đi rồi không biết sẽ còn gặp lại không, chị sẽ nhớ rất nhiều nhưng sẽ vẫn giữ trong lòng, trái tim đó có lẽ không có chỗ cho 1 ai khác, bởi tình yêu của tình yêu chị dành cho Quân quá lớn. có lẽ vì vậy nên giờ chị không dám nhìn Quân, chị sợ nếu lại 1 lần nữa đến bên Quân chị sợ rằng mình sẽ không buông tay được nữa. Quân theo chị đến 1 con hẻm nhỏ và yên tĩnh, xe không vào được, Quân quay về trong lòng là 1 mối ngổn ngang, phải làm gì đó để ở bên chị, cuộc gặp gỡ này quá bất ngờ nhưng đó có thể là định mệnh, Quân không muốn chuỗi ngày còn lại của cả 2 là nỗi nhớ mong và sự vô vọng

Sáng hôm sau Quân muốn được nhìn thấy chị trước khi về nhưng chị đã xin nghỉ, có lẽ chị không nhìn thấy Quân đi, trên đường về Quân lại cảm thấy tiếc. tiếc vì chưa được nhìn thật kỹ vào gương mặt chị, chưa được nắm đôi bàn tay của chị, cũng tiếc vì không nói được câu “Anh nhớ Em” tiếc tất cả mọi thứ, tiếc thời gian anh ở đó sao không nhìn chị nhiều hơn, tiếc sao không hỏi chị có nhớ anh không? “anh sẽ quay trở lại, hãy đợi anh”

.....

-Anh à về nhà ăn cơm thôi, gần 12h rồi còn gì. E gõ cửa mấy lần mà anh không nghe

Quân đưa tay lên nhìn đồng hồ

-Vậy sao, anh không nghĩ là đã trễ như vậy

-Anh suy nghĩ gì mà quên cả giờ giấc, chuyển đi cần thơ có gì trở ngại hả anh ?

-Không phải

-Vậy sao anh suy tư vậy

Quân thở dài. Anh gặp Loan rồi

-Vậy sao, ở đâu anh

-Cần Thơ

-Nhưng sao anh gặp được chị

-Tình cờ thôi em

-Giờ anh tính sao

-Sao là sao em. Anh thậm chí chẳng nói được lời nào.

-Sao lại như vậy, chẳng phải anh nhớ chị lắm sao

-Thì là vậy, nhưng anh sợ chị ấy biến mất nữa, nên anh chẳng nói lời nào hết, Nhưng lần này anh sẽ không để mất chị ấy nữa.

-Em cũng mong anh và chị được ở bên nhau. Thúy cười buồn, tình yêu của Thúy dành cho Quân anh biết rất rõ, nhưng trái tim anh không có chỗ dành cho người con khác. anh nắm tay Thúy. ' Xin lỗi Em''

Chiều cuối tuần Quân tranh thủ làm xong mọi việc. hơn 8h tối Quân lái xe đi Cần Thơ, anh không đi công tác mà chỉ đi để gặp chị. Quân đến nơi hơn 11h đêm. Quân nôn nóng được gặp chị, nỗi nhớ chị đang thiêu đốt trái tim anh, Quân không thể đợi đến sáng mai

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 20

Reeenggg.....reenggggg

Chị giật mình khi nghe chuông điện thoại, càng ngạc nhiên hơn khi người gọi là Quân, 1 năm nay Quân chưa gọi chị 1 lần, chị không nghe máy, 1 lần, 2 lần. Rồi 3 lần chị vẫn không trả lời

‘Tôi đang ở cầ n Thơ, chị ra gặp tôi đi’ tin nhắn được gửi đến. Chị muốn đi ra thật nhanh đến chỗ Quân nhưng ”gặp lại để làm gì”. chị lại nhìn vào điện thoại và tâm trạng đầ y ngỡ ngàng, nỗi nhớ thương và lo lắng. chị vẫn không trả lời. hơn 5phut sau”tôi đợi chị ở bến Ninh Kiều” lại 1 tin nhắn nữa. và r ồi chị cũng không thể chiến thắng lòng mình, bởi chị cũng đang mong Quân từng phút từng giây. chị dẫn xe và lao thật nhanh đến nơi Quân đang đợi. Chị hít thở sâu và thở thật mạnh như muốn giảm bớt sự căng thẳng, Bến ninh kiều vềkhuya cung đã ít người qua lại, Quân đang đứng trước mắt hương về dòng sông, suy tư 1 đi ều gì đó

-Cậu gọi tôi có gì không

Quân xoay người nhìn chị, trong ánh mắt đó là sự nhớ thương xen lẫn sự giận hờn trách móc

-Gọi cho em cũng khó thật đó.

-Cậu gọi tôi có gì không ?

-Em ng ồi đi. Quân vừa nói vừa ng ồi xuống ghế đá

-Sao giờ này cậu lại ở đây

-Anh mới xuống tới

-Vậy cậu tìm tôi có việc gì

-Xa lạ thật đó,Quân xuống giọng

Chị phải cố gắng lắm mới có thể giữ cho nước mắt không rơi

-Nếu không có việc gì thì tôi về đây,mai còn phải đi làm sớm,chị đứng đây định bước đi

-Anh nhớ Em quá.Lòng chị như thắt lại khi nghe câu nói ấy

-Mọi chuyện đã qua rồi cậu à,đừng nhắc lại nữa

-Em thật sự có thể quên Anh sao ? nước mắt chị đã thật sự không thể kìm nén nữa,nó cứ thế mà tuôn ra ,chị vội vàng lau đi và nhìn Quân.

-Tôi hiện giờ sống rất tốt,mọi chuyện đã qua rồi tôi không muốn nhắc lại nữa

-Em thật sự đã quên tất cả rồi sao ?

-Đúng vậy.thôi khuya rồi tôi về mai tôi phải đi làm sớm

Chị bước đi thật nhanh,như sợ mình không thể đi được nếu như Quân nói thêm 1 nào đó

Quân nhìn theo .”Em có thể quên anh thật sao ?”

Suốt đêm đó chị không ngủ,đúng vậy,Quân nhớ chị những tin nhắn hằng ngày được gửi chỉ nói những câu đó,và nó như 1 liều thuốc tin thần để chị có thể sống đến ngày hôm nay,giờ gặp lại Quân chị chỉ muốn gào lên để Quân biết rằng chị nhớ Quân đến nhường nào,Nhưng rồi mọi chuyện sẽ đi về đâu,chị muốn dẹp bỏ tất cả mọi suy nghĩ chỉ để nghĩ đến Quân thôi,nhưng rồi.....

Sáng hôm sau chị đến khách sạn làm việc thì Quân gọi

‘Đi làm chưa’

‘R ỡ’

‘Lên phòng anh đi’

‘Tôi đang bận ‘

“VẬY ĐỂ ANH GỌI QUẢN LÝ’

‘CẬU THẬT LÀ,..THÔI ĐƯỢC R Ỗ’

‘ Anh vẫn ở phòng cũ’

.....

-CẬU CẦN GÌ

-CẦN GẶP EM

-CÓ CHUYỆN GÌ CẬU NÓI ĐI

-CHẲNG CÓ GÌ CẢ,CHỈ LÀ NHỚ EM THÔI

-CẬU QUÂN,CẬU ĐỪNG NHƯ VẬY NỮA,CHÚNG TA KẾT THÚC R Ỗ,GIỜ TÔI ĐANG SỐNG RẤT THANH THẢN,CẬU MUỐN TÔI PHẢI LÀM SAO,HAY CẬU MUỐN TÔI PHẢI NHỚ CẬU R Ỗ PHẢI SỐNG TRONG ĐAU KHỔ.CUỘC SỐNG CỦA TÔI GIỜ RẤT TỐT.CẬU VỀ ĐI,HÃY QUÊN TÔI VÀ SỐNG THẬT TỐT

-Em thật sự đã quên anh ?

-Đúng vậy

-Em trở nên lạnh lùng từ khi nào vậy

-CẬU MUỐN NGHĨ SAO TÙY CẬU.NẾU KHÔNG CÓ GÌ TÔI ĐI LÀM NHE

-Em còn giữ QL chứ

-Tôi bỏ lâu r ỡ

-Thật không ?

-Thật

-Vậy để Anh kiểm tra.Quân nói dứt câu tiến lại gần và ôm lấy chị,Quân đưa tay lên cổ chị và lấy sợi dây chuyền.-Vậy cái này là gì ?

-Cậu.....chưa nói dứt câu Quân đã hôn lên môi chị.,chị cố đẩy ra nhưng không được .và rồi bao nhiêu nhớ thương dồn nén bấy lâu nay đã chiến thắng tất cả lý trí và nỗi lo trong lòng chị, và họ đã có 1 nụ hôn ngọt ngào.

-Anh nhớ em tưởng như sắp chết.Quân ôm chị thật chặt.Nước mắt chị chảy ra.Anh tưởng cả đời này sẽ không được gặp em.Sau em đi mà không nói với anh 1 tiếng,cũng không gọi cho anh 1 lần

-Em xin lỗi.

-Sau này nếu em còn bỏ đi như vậy nữa anh sẽ chết thật đó.Dù xảy ra chuyện gì cũng không được bỏ đi.

-Ừm.em biết rồi

-Thật không muốn để em đi chút nào cả.Quân ôm chị luyến tiếc

-Anh đi làm việc của mình đi,trưa gặp lại

-Anh có việc gì đâu.Anh xuống để gặp em thôi.

-Vậy anh ngủ đi em phải đi làm nữa

-Xin nghỉ đi

-Không được,em sẽ bị đuổi đó

-Em đi làm đi

CHỊ! SAO KHÔNG THỂ YÊU EM?

Tara Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 21

Chiều khi hết giờ làm Quân đưa chị về nhà. nấu cho Quân những món anh thích.cùng nhau uống 1ly café,có lẽ đã lâu rồi họ không được vui như vậy.Quân gối đầu lên chân chị

-Đã lâu rồi không được cảm giác bình yên như thế này.Chị đưa tay lên vuốt gương mặt Quân.Anh nắm lấy tay chị.đã lâu rồi chị không được cảm giác như thế này,cảm giác được sống trong tình yêu.

-Anh vẫn còn đẹp trai đúng không ?

-Ừm vẫn đẹp

-Nhưng vì em mà anh đã già đi rất nhiều.em đã lấy mất của anh giờ em phải dùng cả đời để bù đắp

-Khuya rồi anh về đi

-Anh sẽ ngủ ở đây

-Thôi chậ lắ m,anh về ks ngủ đi

-Anh đã lâu lắm rồi không được ngủ ngon giấc,vì vậy hôm nay anh sẽ ngủ vay.em sẽ canh cho anh ngủ xem như chuộc tội,chị mỉm hạnh phúc,dù trước là gì đi nữa là vẫn sẽ vượt qua,đã quá nhiều nỗi đau mà họ phải gánh chịu,giờ họ sẽ sống với cảm xúc thật của mình,sẽ sống vì nhau

.....

Sáng hôm sau Quân đưa chị Loan về Sài Gòn.Bà phụng vẫn không đồng ý,Quân vẫn quyết định lấy chị,cả 2 người họ cùng ra đi và lập nghiệp

tại nơi khác, Quân chấp nhận bỏ tất cả chỉ để đến với chị, Họ giờ sống hạnh phúc, tuy không được cuộc sống giàu có như xưa nhưng trên môi Quân luôn nở nụ cười hạnh phúc. có thể có những khó khăn trong cuộc sống nhưng tình yêu sẽ giúp họ vượt qua tất cả.

Sang hôm sau Chị đi làm thì gặp Quân từ khách sạn đi ra, Quân bước qua chị mà không nhìn dù chỉ là cái liếc mắt, xem như chẳng quen nhau, đúng vậy chị đã nói quên Quân có lẽ quân cũng đang làm như chị, nhưng sao chị thấy hụt hẫng quá, bước qua nhau rồi lặng lẽ đi qua, cái cảm giác đó đau quá, Quân có lẽ giận chị lắm, bởi Quân từ Sài Gòn đến đây chỉ để gặp chị vậy mà chị lại nói những lời khó nghe như vậy. nhưng chị có hơn gì Quân đâu, thôi thì hãy cứ xem như chưa từng quen nhau, chị thở dài buồn bã.

Chị nhận được yêu cầu đến dọn dẹp lại căn phòng VIP ở lầu 2, bước vào phòng chị thấy Quân tay cầm li rượu ngồi nơi cửa sổ, mắt buồn rười rượi

-Cậu muốn tôi dọn dẹp gì vậy ? Quân vẫn im lặng, mắt vẫn không hướng ra cửa sổ

-Chị tiến đến sắp lại cái gối trên giường và quay sang nhìn Quân, cảm giác này thật đau qua, gần nhau mà chẳng dám gọi tên nhau. chị lặng lẽ định bước ra khỏi phòng thì Quân bất ngờ lên tiếng

-Em quên 1 người thật là dễ dàng, còn tôi thì chẳng thể nào quên được, hay nói đúng hơn tôi không muốn quên, Quân đưa tay nhấp 1 hớp rượu

-1 người như tôi phải khổ sở vì em, em vui chứ ? giọng Quân đầy trách móc. tôi đã chìm trong rượu suốt mấy tháng trời chỉ vì 1 người con gái, tôi tưởng mình có thể chết đi được mỗi khi nhớ đến cô ấy. nước mắt chị cứ tuôn ra, những lời yêu thương trách móc của Quân khiến lòng chị đau vô cùng. Quân quay sang hướng mắt về phía chị, đôi mắt Quân buồn rười rượi, chị đưa tay lên má lau dòng nước mắt

-Chẳng phải giờ cậu đã sống rất tốt sao.hãy qua đi tất cả,hãy sống với hiện tại,chị nói trong khi nước mắt không ngừng chảy và tay không ngừng lau.

-Tôi không sống tốt,tôi không thể ngủ nếu không có rượu,tôi không thể quên em,giọng Quân cũng bắt đầu nghẹn lại.Quân bước đến gần chị

-Chúng ta không có kết quả đâu,trước kia cũng vậy,bây giờ cũng vậy,cậu còn có gia đình,còn sự nghiệp,nhưng thôi tôi không muốn nhắc đến chuyện này nữa.chị nói và định mở bước ra nhưng Quân đã nắm lấy tay chị và kéo chị vào lòng

-Chúng ta hãy đi thật xa,đến đâu cũng được miễn là ở bên nhau,sự nghiệp anh không cần,anh chỉ cần có em thôi.1 năm,2 năm sau chúng ta sẽ về cầu xin mẹ tha thứ,được không em.

-Chúng ta không thể ích kỉ vậy đâu cậu Quân à,mẹ cậu sẽ hụt hẫng thế nào nếu cậu bỏ ra đi chứ.....Chị chưa nói dứt câu Quân đã ngắt lời chị

-Không lẽ em muốn chúng ta sẽ sống trong cảnh chết dần chết mòn như vậy sao,chẳng phải em cũng đau khổ lắm sao,không lẽ em thật sự hết yêu anh ? Giọng Quân nhẹ nhàng với đôi mắt tha thiết yêu thương.Quân nâng mặt chị lên và hỏi,Anh đưa tay lau dòng nước mắt đang chảy trên má chị,chị dường như không thể thắng nổi trái tim của mình,dường như chị cũng đã quá mệt mỏi với cuộc sống phải nhớ nhung và đau khổ,chị như muốn quên đi tất cả mà ở cạnh Quân. Quân nhẹ hôn lên môi chị,rồi bao nhiêu nhớ thương dồn nén bấy lâu nay đã chiến thắng tất cả lý trí và nỗi lo trong lòng chị, và họ đã có 1 nụ hôn ngọt ngào.Quân khẽ trách

-Anh tưởng cả đời này sẽ không được gặp em.Sao em đi mà không nói với anh 1 tiếng,cũng không gọi cho anh 1 lần

-Em xin lỗi.

-Sau này nếu em còn bỏ đi như vậy nữa anh sẽ chết thật đó.Dù xảy ra chuyện gì cũng không được bỏ đi.

-Em sẽ không đi đâu hết.chị mỉm cười nụ cười hạnh phúc.giờ em phải xuống làm việc rồi

-Thật không muốn để em đi chút nào cả.Quân ôm chị luyến tiếc

-Anh đi làm việc của mình đi,trưa em về sẽ nấu cơm cho anh ăn

-Anh có việc gì đâu.Anh xuống để gặp em thôi.

-Vậy anh ngủ đi em phải đi làm nữa

-Xin nghỉ đi

-Không được,em sẽ bị đuổi đó

-Anh nói đùa thôi,em đi làm đi,anh sẽ đợi.

.....

Chiều khi hết giờ làm Quân đưa chị về nhà.nấu cho Quân những món anh thích.cùng nhau uống 1ly café,có lẽ đã lâu rồi họ không được vui như vậy.Quân gối đầu lên chân chị

-Đã lâu rồi không được cảm giác bình yên như thế này.Chị đưa tay lên vuốt gương mặt Quân.Anh nắm lấy tay chị.đã lâu rồi chị không được cảm giác như thế này,cảm giác được sống trong tình yêu.

-Anh vẫn còn đẹp trai đúng không ?

-Ừm vẫn đẹp

-Nhưng vì em mà anh đã già đi rất nhiều.em đã lấy mất của anh giờ em phải dùng cả đời để bù đắp

-Khuya rồi anh về đi

-Anh sẽ ngủ ở đây

-Thôi chậtlắm,anh vềks ngủ đi

-Anh đã lâu lắm rồi không được ngủ ngon giấc,vì vậy hôm nay anh sẽ ngủ vay.em sẽ canh cho anh ngủ xem như chuộc tội,chị mỉm hạnh phúc,dù trước là gì đi nữa là vẫn sẽ vượt qua,đã quá nhiều nỗi đau mà họ phải gánh chịu,giờ họ sẽ sống với cảm xúc thật của mình,sẽ sống vì nhau

-Anh định khi nào về

-Sáng mai anh về rồi.,em có muốn đi cùng anh không ?

-Không đâu anh,em sợ cô sẽ sốc khi gặp em.Quân quay sang ôm lấy chị

-Lần này anh về sẽ xin phép mẹ cưới em,có thể mẹ vẫn sẽ không đồng ý,nếu tình hình xấu nhất có thể anh sẽ về đây với em

-Nếu anh đi như vậy còn khách sạn thì sao,cô sẽ vất vả lắm

-Anh cũng biết vậy,đề về trên đó xem sao đã,nhưng dù xảy ra chuyện gì anh cũng không xa em,1 lần đủ rồi,anh không muốn chuyện này lặp lại lần nữa..em tuyệt đối không được đi đâu hết,rõ chưa

-Em biết rồi

-Thôi anh ngủ đây,lâu lắm rồi mới được cảm giác yên mình thế này

.....

Sáng hôm sau Quân về sai gòn,trong lòng Quân cũng chứa nhiều đi đâu lo lắng,mẹ anh chỉ có mình anh,rồi bao nhiêu là công việc và dự án,mẹ anh sẽ phải rất vất vả nếu anh bỏ ra đi ,thật sự cái anh muốn là sự đồng tình của mẹ nhưng đó là 1 đi đâu rất khó khăn ,nhưng Quân thì không muốn phải mất chị thêm lần nữa,nỗi đau của anh trong 1 năm qua đã khiến anh vô cùng mệt mỏi,Quân chỉ mong muốn mình có được cái cảm giác yên bình bên người mình yêu.Quân thở dài mệt mỏi.....thật là khó cho anh

Sáng thứ hai Quân tranh thủ bàn giao cho Thúy 1 số việc quan trọng sau đó về nhà gặp bà Phụng.

-Hôm nay sao con về nhà giờ này mà không báo trước

-Dạ,con muốn ăn cơm với mẹ thôi,con cũng có việc muốn nói với mẹ.

-Vậy để mẹ xuống kêu chị Hoàng nấu thêm mấy món con thích ăn nhe

-Không cần đâu mẹ,Quân nắm lấy mẹ,Con ăn theo mẹ là được rồi

-Vậy cũng được,nhưng con có chuyện gì muốn nói,con nói đi,khách sạn có việc gì sao ?

-Dạ không.Quân không biết phải mở miệng nói với mẹ như thế nào,có lẽ mẹ anh sẽ sốc 1 lần nữa

-Vậy là chuyện gì ?

-Mẹ.Quân nhìn bà Phụng như dò xét thái độ

-Chuyện gì mà ấp úng vậy.

-Con gặp chị rồi.Bà Phụng khẽ chau mày

-Vậy sao.gặp ở đâu,Loan nó khỏe không.bà đưa tay cầm ly nước uống 1 hớp,có lẽ bà cũng biết được Quân muốn nói gì

-Con gặp ở cần thơ,chị vẫn khỏe

-Vậy là tốt rồi

-Mẹ chấp nhận chị làm dâu của mẹ nhe mẹ

-Nếu được mẹ đã đồng ý từ trước rồi chứ không phải đợi đến bây giờ mới đồng ý,con không hiểu sao.mẹ nói không được là không được

-Mẹ hãy thương con mà đồng ý đi mẹ,tụi con đã phải khổ sở lắm rồi mẹ à

-Con đừng nói nữa,mọi chuyện đã qua rồi thì hãy quên đi, tự nhiên lời chuyện này ra làm gì.Bà Phụng xua đi và có vẻ khó chịu

-Nhưng con không quên được chị,và chị vẫn còn yêu con,tụi con muốn lấy nhau mẹ à

-Con không cần phải quên,chỉ cần sống như giờ là được rồi,1 năm nay con vẫn sống tốt đó thôi,rồi 1 năm 2 năm con cũng sẽ quên được thôi con à

-1 năm qua con không hề sống tốt,là con che đậy thôi,con không thể ngủ ngon giấc mẹ à,con làm gì ở đâu cũng nhớ chị,mẹ cho con lấy chị đi mẹ.giọng Quân đầy đau khổ

-Con không cần nói về vấn đề này nữa,mẹ nói không là không,mẹ cũng không muốn nghe con nói nữa.bà Phụng đứng dậy và bước đi

-Con sẽ lấy chị,dù mẹ không đồng ý con vẫn sẽ lấy chị.Quân cũng đứng dậy và nói giọng theo

-Con định làm gì ? bà phụng quay sang hỏi

-Con vẫn sẽ cưới chị.con muốn nhận được lời chúc phúc từ mẹ,mẹ thương chị,thương con nhe mẹ.Quân bước đến và năn nỉ bà Phụng.

-Mẹ không đồng ý,con muốn làm gì thì làm.giọng bà phụng như kiền nén cơn giận dữ.nếu con có thể bỏ mẹ,bỏ cả sự nghiệp nhà này thì con cứ lấy Loan,còn mẹ,mẹ sẽ không đồng ý đâu.mẹ nuôi con đến từng tuổi này để con muốn làm gì làm sao.

-Mẹ à,con không cần gì hết,sự nghiệp có thể từ từ tạo ra .đàn ông mà không bảo vệ được tình yêu của mình thì còn làm được gì hả mẹ.

-Nếu con chọn Loan đừng bao giờ về đây nữa,cũng đừng gọi mẹ là mẹ.Bà Phụng nói khi nước mắt bắt đầu chảy ra,Quân bất ngờ khi nghe mẹ nói câu ấy,Chuyện này thật sự đã đi quá xa,anh không nghĩ mọi chuyện lại đi đến nước này.Nước mắt Quân cũng lăn dài xuống

-Mẹ...M..ẹ không thể chấp nhận cho tui con sao mẹ.giọng Quân nghẹn lại

-Con hãy làm những gì mà con muốn.hãy ra đi với 2 bàn tay trắng để bảo vệ tình yêu như con nói.con chỉ có quyên chọ 1 mà thôi,hoặc là mẹ hoặc là Loan

-Đó là 2 chuyện khác nhau mà mẹ.

-Tùy con thôi,mẹ cũng đã quá mệt mỏi về chuyện này rồi,Bà Phụng nói xong đi thẳng lên lầu bỏ lại Quân 1 mình trong sự lựa chọn khó khăn.Quân quay về nhà với một suy nghĩ ngổn ngang,Quân cũng đã nghĩ đến chuyện rời khỏi nhà để cùng chị đi đến 1 nơi thật xa nhưng cái Quân không ngờ tới là mẹ đã giận đến mức sẽ không nhìn anh nếu anh bỏ ra đi,mẹ thương ngày rất yêu thương anh và chỉ có mình anh,có lẽ việc Anh muốn rời khỏi nhà đã thật sự khiến Bà bị sốc,rồi Quân nghĩ đến chị,chị cũng vì yêu anh mà chịu rất nhiều khổ sở,Anh cũng không thể bỏ mặc chị.Quân thở dài mệt mỏi,nhưng Quân vẫn quyết định đến với chị,trưa hôm sau Quân thu dọn đồ đạc và về căn nhà trọ của chị.

-Anh dọn đồ về đây luôn rồi,mất Quân cũng đượm buồn,Anh ôm lấy chị,chị dường như đã đoán biết trước kết quả.chị im lặng,Cả 2 hai người cùng hiểu rằng họ không được lời chúc phúc từ người thân nhưng sẽ cố gắng sống thật hạnh phúc bởi họ đã trải qua rất nhiều khó khăn và mất đi nhiều thứ để đến được với nhau,

.....

Quân cố gắng tìm việc làm,ở căn nhà thuê xin việc làm nói dễ không dễ,nói khó không khó,nhưng cũng phải mất 2 tháng Quân mới xin được làm quản lý cho 1 khách sạn,lương không cao nhưng vẫn có cuộc sống dần ấm.Nhiều lần có chuyến công tác tại căn nhà Thuý cũng thường ghé thăm Quân và Loan.nhìn cuộc sống của họ đơn giản và dần ấm,Thúy mừng cho Quân,vì ít nhất Quân đã có được cuộc sống thật sự hạnh phúc

.....

-Cô không suy nghĩ lại sao cô

-bà phụng thở dài,2 đứa nó khỏe hả con

-Anh chị rất hạnh phúc cô à,Anh Quân gửi cho cô cái này

Thúy đưa bà Phung 1 chiếc hộp bên trong chứa chiếc vòng ngọc,nó không đặc giá như những chiếc vòng trước đây Quân hay tặng cho bà,nhưng bà rất vui,

-Tuần sau là sinh nhật cô r ồi,cô gọi anh chị về đi cô

Bà Phụng thở dài

-Cứ để 2 đứa tự bương trải 1 thời gian đi con à,có cha mẹ nào mà không thương con, mà bỏ con được đâu.đến khi nào 2 đứa thật sự chững chạc cô sẽ gọi 2 đứa về thật sự cô cũng không ghét Loan đâu,chỉ tại cái phần số con bé không tốt thôi,phải trải qua những khó khăn thật sự thì tình yêu mới được bền vững con à

-Dạ con hiểu r ồi cô.Thúy mỉm cười,cô thật sự vui và hạnh phúc khi nghe bà Phụng nói câu này.tình yêu của Quân và Loan đã chiến thắng tất cả.....

Lời kết:

Tình yêu là thứ gì đó thiêng liêng và quý giá,con người có thể đánh đổi tất cả để có được tình yêu, có được tình yêu đã khó, giữ được tình yêu lại càng khó hơn.dù bạn đang ở trong hoàn cảnh nào,dù khó khăn đến mấy thì xin hãy tin vào tình yêu,nó sẽ là động lực giúp chúng ta vượt qua tất cả,hay dù cuộc sống không như ta mong đợi thì hãy vì 1 nửa trái tim còn lại của chúng mà sống thật tốt nhé.hay cũng đừng vì không được sống cùng người mình yêu mà đau khổ,bởi yêu 1 người không nhất thiết phải sống cùng nhau,mà quan trọng là trái tim hướng về nhau,hạnh phúc và nụ người của ai kia sẽ là niềm hạnh phúc của chính mình,hãy sống thật hạnh phúc đó là món quà duy nhất mà ta có thể dành cho nhau.